

Reformace č. 44

Když přemýšlím nad tím, jak většina lidského pokolení znevažuje Boží dobrotu, nemohu než souhlasit s tím, kdo prohlásil, že největší zázrak na světě je Boží trpělivost a štědrost vůči nevděčnému světu.

Kdyby nepřítel dobyl jedno z královských měst, nebude ho král zásobovat, ale město oblehne a udělá vše, aby nepřátele vyhladověl.

Ale veliký Bůh, který by mohl mrknutím oka zničit všechny své nepřátele, je snáší a denně je udržuje při životě. Proto nám mohl přikázat, abychom žehnali těm, kdo nás proklínají, protože sám prokazuje dobro zlým a nevděčným. Nemyslete si však, hříšníci, že svému údělu utečete. Boží mlýn mele pomalu, ale drtí najemno. Čím obdivuhodnější je dnes Jeho trpělivost a štědrost, tím strašnější a nesnesitelnější bude rozhořčení, které povstane z Jeho zneuctívané dobroty. Není nic klidnějšího než moře v bezvětří, avšak když vypukne bouře, není nad jeho zuřivost. Nic není tak sladké jako Boží trpělivost a dobrota, a nic tak strašné jako Jeho hněv, když vzplane.

William Gurnall (1660)

OBSAH

Svědectví o ukřižování (J 19,17-42) – <i>Jaroslav Kernal</i>	3
Bronzový had (J 3,14-15) – <i>Arthur W. Pink</i>	17
Zdravé učení (Tt 1,9) II. – <i>Jaroslav Kernal</i>	21
Boží mocné slovo (Žd 4,12-13) – <i>Steven Cole</i>	29
Prázdny hrob (28,1-7) – <i>Charles H. Spurgeon</i>	43
Kristovo slavné vzkříšení (J 20,1-31) – <i>Jaroslav Kernal</i>	46
Avšak Kristus vstal z mrtvých! (1K 15,20) – <i>Alois Adlof</i>	61
Vzhůru k nebesům (20) – <i>Elizabeth Prentissová</i>	67

SVĚDECTVÍ O UKŘIŽOVÁNÍ (J 19,17-42)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Dobré dopoledne. Pokoj vám a milost a milosrdenství našeho Pána Ježíše Krista. Dneska jsme se sešli při zvláštní příležitosti ke společnému uctívání Pána – připomínáme si Kristovo ukřižování. Na jedné straně je to tak, že Písmo nám nepředepisuje žádný den, kdy bychom se měli scházet, ani nám neříká, že bychom měli slavit nějaké svátky – jako jsou např. velikonoce, ale na druhé straně – protože jsou velikonoce, máme dobrou příležitost se sejít a připomenout si, co se stalo na kříži, jak to bylo s ukřižováním našeho Pána. Kristův kříž je centrem celého křesťanství. Apoštol Pavel řekl Korintským:

- *Rozhodl jsem se totiž, že mezi vámi nebudu znát nic než Ježíše Krista, a to Krista ukřižovaného. (1K 2,2)*

Potřebujeme dobře vědět, co znamená Kristův kříž, co znamená ukřižování, potřebujeme si znovu zopakovat evangelium – potřebujeme se stále sytit evangeliem, protože evangelium je Boží mocí ke spasení pro každého, kdo věří (Ř 1,16). Je to důvod, proč jsme se dneska sešli, a proto otevřeme Boží slovo v Janově evangeliu a budeme číst příběh o ukřižování (J 19,17-42). Jan napsal své evangelium proto, abyste „věřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží, a abyste věřice měli život v jeho jménu“ (J 20,31).

A tak když dnes budeme společně procházet příběhem o ukřižování Ježíše, podíváme se na několik svědectví, která nám dokazují, že věci, o nichž čteme, se doopravdy staly, a staly se tak, jak jsou popsány, protože je zapsali očití svědkové. Otevíráme příběh o ukřižování Ježíše. Je to centrální příběh křesťanství. Musíme mít naprostou jistotu, že tento příběh je pravdivý, jinak bude naše víra postavená na falešných základech, a to jistě nikdo z nás nechce, ani nepotřebuje. Podívejme se tedy do našeho textu.

I. Svědectví Piláta

- *Nesl svůj kříž a vyšel z města na místo zvané Lebka, hebrejsky Golgota. Tam ho ukřižovali a s ním jiné dva, z každé strany jednoho a Ježíše uprostřed. (J 19,17-18)*

V roce 1968 poprvé v historii objevili vědci ostatky muže ukřižovaného v době Ježíše. Oběť byla přibita ke kříži v sedící poloze, nohy byly stočené do boku a obě chodidla byla pod patou bočně přibitá ke kůlu. Ruce byly natažené a v předloktí přibité k břevnu. Tento způsob popravky zajišťoval dokonalé umučení popravovaného. Trest ukřižováním tak zahrnoval ponížení, bolest, mučení, veřejné vystavení a nakonec smrt. To všechno krok za krokem, neúprosně, beznadějně.

Víte, někdy nejsme opatrní, když mluvíme o ukřižování. Chceme vidět nějakou reakci, pohnutí srdce tváří tvář tomu obrovskému utrpení na kříži. Takže lidé někdy popisují, co se děje, když člověk visí na kříži. Má přibité ruce a kolem hlavy mu poletují mouchy. Jako lidé objevujeme, co se muselo

stát na kříži, ale Boží Slovo to příliš nerozebírá. Největší střízlivost Ducha svatého při vedení pisatelů Nového zákona je právě v popisu ukřižování.

Jan se nijak nerozepisuje o tom, co dělo na kříži – na to, na co Mel Gibson ve svém filmu Ukřižování Krista potřeboval tři hodiny, použil Jan pouhá tři slova: „Tam ho ukřižovali.“ Lidé v Janově době dobře znali ukřižování. Věděli, co to obnáší. Nikdo nepotřeboval dlouhé výklady. A konec konců nejde o samotný akt ukřižování. Ježíšova smrt má mnohem více duchovní než fyzický význam. Vždyť „toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti“ (2K 5,21). Tady je to, co je nepochopitelné mnohem více než způsob ukřižování. Ježíš se stal hříchem místo nás. V našem textu Jan prostě konstatuje, že ho ukřižovali. Stačí mu jenom tři slova: „Tam ho ukřižovali.“ Neútočí na emoce. Jde mu o fakta. Ježíš je v centru. Jan miloval Ježíše a napsal své evangelium proto, abychom viděli, že Ježíš je Boží Syn a uvěřili v Něj. Jan nepotřebuje, aby se nám ježily vlasy hrůzou nad strašlivým utrpením, které zakoušel Ježíš, ale chce, abychom viděli „beránka, který snímá hříchy světa“. A Jan pokračuje:

- *Pilát dal napsat nápis a připevnit jej na kříž. Stálo tam: Ježíš Nazaretský, král židovský. Ten nápis četlo mnoho Židů, neboť místo, kde byl ukřižován, bylo blízko města; byl napsán hebrejsky, latinsky a řecky. Židovští velekněží řekli Pilátovi: „Neměls psát ‚židovský král‘, nýbrž ‚vydával se za židovského krále‘.“ Pilát odpověděl: „Co jsem napsal, napsal jsem.“ (J 19,19-22)*

Máme tady svědectví Piláta, římského prokurátora. Svědectví, které nám ukazuje na to, že Ježíšův příběh je pravdivý. Je tu svědectví o tom, že

Ježíš je tím zaslíbeným králem Izraele, zaslíbeným potomkem Davidovým. Všimněte si, že na kříži skutečně stálo, že Ježíš je král Židů! Ne že se jednoho dne stane králem Židů, ale je jím. Ježíš sám tuto skutečnost potvrzuje o čtyřicet dní později, když se loučí se svými učedníky a říká jim, že je mu „dána veškerá moc na nebi i na zemi“ (Mt 28,18). On je král – král, který kvůli nám visí na římském kříži. Jan zaznamenává, že nápis byl proveden ve třech jazycích. Pilát to udělal, aby snad nenechal nikoho na pochybách, o co se tu jedná. Pilát chtěl naštvat Židy, protože věděl, že náboženští vedoucí neuznávají Ježíše jako krále. Ovšem tento nápis také ponižoval Židy, protože ukazoval na římskou moc, na to jak římská moc může jednat s židovským králem.

Ale na druhé straně si musíme uvědomit, že tito náboženští vůdci byli ochotni udělat cokoli, jenom aby se zbavili Ježíše. Vzpomeňte si, jak volali: „Nemáme krále, jenom císaře!“ I nyní je pobuřuje především skutečnost, že Ježíš je nazván králem. Proto říkají: „Nepiš židovský král, ale prohlašoval se za něj.“ A jakkoliv předtím Pilát ustoupil, když na něj tlačili, aby odsoudil Ježíše, ačkoliv na něm sám žádnou vinu nenalezl, nyní si stojí na svém. Je to strašné, protože když šlo o důležitou věc, jakou bylo ukřižování Ježíše, tak ačkoliv nemusel, podlehl nátlaku, ale nyní, když jde o něco nepodstatného, tak stojí pevně a neohroženě. Jak je to lidské! A jak důvěrně to známe...

II. Svědectví Písma

- *Když vojáci Ježíše ukřižovali, vzali jeho šaty a rozdělili je na čtyři díly, každému vojákovi díl; zbýval ještě spodní šat. Ten byl beze švů, od shora*

vcelku utkaný. Řekli mezi sebou: „Netrhejme jej, ale losujme, čím bude.“ To proto, aby se naplnilo Písmo: ‚Rozdělili si mé šaty a o oděv můj metalí los.‘ To tedy vojáci provedli. Ježíši nezůstalo vůbec nic. (J 19,23-24)

Jan si nyní všímá další skupiny lidí, kteří se podíleli na ukřižování. Jsou to římské vojáci, kteří vykonali rozsudek. Ale než se podíváme na ně, musíme se nejprve podívat na jeden zajímavý protiklad.

Založte si na chvíli Janovo evangelium a otočte spolu se mnou Bibli do Genesis 3. Adam s Evou zhřešili. Země je prokletá a nyní bude vydávat trní. Adam dostal růže bez trní a potom přišlo prokletí za hřích – trní. Ježíš dostal trní bez růží. Bere na sebe prokletí hříchu. Adam s Evou si vyrobili oblečení z fíkových listů. Chtěli tím zakrýt svůj hřích. Chtěli ospravedlnit sami sebe. Ale Bůh jim ukazuje na nedostatečnost tohoto řešení a sám jim dává přikrytí – dává jim kožený oděv. Bůh sám přikrývá jejich hřích. Stojí za tím myšlenka oběti smíření, protože bez prolité krve není odpuštění hříchů.

Nyní je tady poslední Adam, který visí nahý na kříži. Lidé z něj strhli jeho oděv – je to oděv, který nemá švy, oděv z jednoho kusu – to je oděv velebně. Visí tady beránek, který je obětí smíření za naše hříchy. To je vrcholný projev Boží lásky, že poslal svého Syna, aby se stal obětí smíření za naše hříchy. Je zde bez jakéhokoliv přikrytí, nahý a odhalený, a ačkoliv byl zcela bez viny, tak na něj dopadá Boží hněv za naše hříchy. „Byl bohatý, ale pro vás se stal chudým, abyste vy jeho chudobou zbohatli“ (2K 8,9).

Pojďme zpátky do Jana – Jan říká, že se naplnilo Písmo. Ježíš nebyl obětí okolností, ale Bůh měl všechno pevně ve své ruce. Jeho Slovo se krok za krokem naplňovalo do těch nejmenších detailů, jako je losování

vojáků o Ježíšovu košili. Ježíš dal svůj život dobrovolně, nikdo mu ho nevzal (J 10,17-18). On ho dal a On si ho také vzal zpět, když slavně vstal z mrtvých. Vojáci, kteří stojí pod křížem a losují o Ježíšův oděv, naplnili Písmo. Byli to římské vojáci, byli to pohané, kteří se vši pravděpodobností vůbec neznali Písma. Přesto svým jednáním Písmo naplnili a jsou svědectvím o jeho pravdivosti, jsou svědectvím o pravdivosti příběhu ukřižování Krista. A Jan nás vede ještě dál, k další skupině lidí:

III. Svědectví žen

- *U Ježíšova kříže stály jeho matka a sestra jeho matky, Marie Kleofášova a Marie Magdalská. Když Ježíš spatřil matku a vedle ní učedníka, kterého miloval, řekl matce: „Ženo, hle, tvůj syn!“ Potom řekl tomu učedníkovi: „Hle, tvá matka!“ V tu hodinu ji onen učedník přijal k sobě. (J 19,25-27)*

U Ježíšova kříže stály ženy, které Ježíše následovaly, a které se o něj staraly. Stála zde také Ježíšova matka, a byla zde i matka synů Zebedeových (sestra Ježíšovy matky). Spolu s nimi tu stál také milovaný učedník – Jan. Byli zde i ostatní učedníci a Ježíšovi přátelé – Lukáš nám říká, že stáli opodál a sledovali, co se děje (Lk 23,49).

Ježíš je na konci svého pozemského života. Je na kříži a ve velkých bolestech. Ale všimněme si toho, co dělá. Nyní je tady chvíle, kdy by měl právo soustředit se jenom na sebe, myslet na své utrpení a bolest. Ale On se stará o druhé – svou matku svěřuje do péče Jana. Až do konce svého života se soustředí na péči o druhé lidi. Ani na chvíli se nedá ovládnout sobectvím a sebestředností. Vždyť proto je na kříži, aby sňal hříchy z nás,

kteří v Něj věříme. Není tam kvůli sobě, ale kvůli nám. Tak to vyznává jeden z těch, kteří byli ukřižováni spolu s ním.

- *Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal: „To jsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!“ Tu ho ten druhý okřikl: „Ty se ani Boha nebojíš? Vždyť jsi sám odsouzen ke stejnému trestu. A my jsme odsouzeni spravedlivě, dostáváme zaslouženou odplatu, ale on nic zlého neudělal.“ A řekl: „Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království.“ Ježíš mu odpověděl: „Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.“ (Lk 23,39-43)*

I na kříži vidíme Ježíšovu starost o lidské duše. Kříž nám ukazuje, že se Ježíš o nás stará. Nikdy nepřestane. Ve své lásce jde až do krajnosti, na samotný konec a slouží nám až do poslední chvíle. Slouží lotrovi na kříži, slouží své matce a ženy, které stojí kolem, to dosvědčují. Jeho služba pokračuje až do smrti.

IV. Svědectví konce

- *Ježíš věděl, že vše je již dokonáno; a proto, aby se až do konce naplnilo Písmo, řekl: „Žízním.“ Stála tam nádoba plná octa; namočili tedy houbu do octa a na yzopu mu ji podali k ústům. Když Ježíš okusil octa, řekl: „Dokonáno jest.“ A nakloniv hlavu, skonal. (J 19,28-30)*

Ježíš nepřijal nabízené víno na začátku svého utrpení (Mk 15,23). Jenom Jan popisuje, že v Káni Galilejské se nabízelo dobré víno. To nejlepší. Nyní popisuje to kyselé víno. Dobré víno bylo pro všechny hosty na svatbě. Kyselé víno, ocet, dostal Ježíš. Na začátku to bylo obecenství s mnoha svatebčany, nyní je to poslední obecenství – se smrtí. Ježíš

polyká nápoj smrti. Potom skonal. Na počátku to bylo vdechnutí Bohem, které způsobilo, že Adam ožil. A nyní je to vydechnutí posledního Adama, které nám přináší život. Je dokonáno! Ježíšův poslední výkřik je výkřikem vítěze. Ježíš dokončil své dílo – naplnil vůli svého Otce. Dnes se díváme na dokončené dílo spasení, které je základem našeho pokoje, naší víry a naší spravedlnosti před Bohem. Ježíš vzal na sebe naše hříchy a zemřel místo nás, protože „mzdou hříchu je smrt“ (Ř 6,23).

Ježíš byl dokonalou obětí za naše hříchy. Vzal na sebe Boží hněv, který se obrací proti hříšníkům. Na něj byla vylita číše Božího hněvu. On zaplatil cenu, kterou jsme měli zaplatit my. A nejde zde ani tak o to fyzické utrpení – jde o duchovní utrpení. Ježíš – spravedlivý a svatý byl oddělen od svého Otce a nesl Jeho svatý a spravedlivý hněv. Ten, který celou věčnost strávil v objetí Otcovy přetékající lásky, je nyní cílem Otcova strašlivého hněvu. Toto bylo skutečné utrpení Kristova kříže. Tohle byl cíl, k němuž Ježíš směřoval. K tomuto bylo řečeno jeho mocné „je dokonáno“. Prorok Izajáš to popisuje těmito slovy:

- *Byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl, muž plný bolesti, zkoušený nemocemi, jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář, tak opovržený, že jsme si ho nevážili. Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen. Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. (Iz 53,3-5)*

Na kříži se stal Ježíš Božím nepřítelem, abychom my mohli žít. Položil svůj život dobrovolně, aby přinesl život nám. „Proto mě Otec miluje, že dávám

svůj život, abych jej opět přijal. Nikdo mi ho nebere, ale já jej dávám sám od sebe. Mám moc svůj život dát a mám moc jej opět přijmout. Takový příkaz jsem přijal od svého Otce“ (J 10,17-18). Ježíš dokončil své dílo. Je hotovo. Přemýšlejte nad tím, co to znamená. Ježíšovo dílo je dokončené, nelze k němu nic přidat. Nedá se nijak nahradit nebo udělat něco jiného. Ježíš kompletně zajistil naše spasení. Proto můžeme vyznávat spolu s apoštolem, že „každý, kdo vyzývá jméno Páně, bude spasen“ (Ř 10,13).

Vyznej ústy Ježíše jako Pána a věř ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých – a budeš spasen (Ř 10,9-10). To je evangelium. To je Boží moc ke spasení pro každého kdo věří. Žádný skutek člověka nezachrání. Křest, modlitby, chození do církve, dobré skutky... – NIC kromě Ježíšovy oběti na kříži nás nemůže přiblížit k Bohu a dát nám spasení. Není žádná jiná cesta než ten, který řekl „Já jsem ta cesta“. A je zde další svědectví

V. Svědectví vojáků

- *Poněvadž byl den přípravy a těla nesměla zůstat přes sobotu na kříži – na tu sobotu totiž připadal veliký svátek – požádali Židé Piláta, aby odsouzeným byly zlámány kosti a aby byli sňati s kříže. Přišli tedy vojáci a zlámali kosti prvnímu i druhému, kteří byli ukřižováni s ním. Když přišli k Ježíšovi a viděli, že je již mrtev, kosti mu nelámali, ale jeden z vojáků mu probodl kopím bok; a ihned vyšla krev a voda. (J 19,31-34)*

Vojáci potvrdili Ježíšovu smrt. Když vojáci lámali odsouzeným nohy, prokazovali jim tak milost, protože odsouzený se nemohl vzepřít, aby se nadechl a v několika minutách zemřel udušením. Ovšem Ježíšovy nohy

nebyly zlámány. Když odsouzenec nejevil známky života, dělali vojáci jinou věc – probodli ho kopím.

Viděli jste někdy řezníka, jak zabíjí nějaké zvíře a probodává ho, aby vytekla všechna krev? Má tenký dlouhý nůž a bodne do krku, přesně tak, aby přefal krční tepnu. Pokud ji nezasáhne, zvíře nevykrvácí. Taková věc vyžaduje cvik a praxi.

Kdybychom chtěli někomu probodnout bok tak, aby vytekla voda a krev, myslím, že by se nám to nepodařilo. Je snadné bodnout, ale je těžké správně bodnout. Vojáci, kteří stáli pod křížem, byli profesionálové. Byli ze speciální jednotky – z komanda smrti. Byli to profesionální kati. Způsob, jakým probodávali bok, byl standardní. Byla to rána kopím, jehož hrot měl zhruba 60 cm. Tato rána byla vedená z pravé strany, která prošla skrze játra, plíce a hrot skončil v srdci odsouzeného.

Byli tu profesionálové – lidé, kteří viděli již mnohokrát umírat člověka na kříži. Lidé, kteří ve své profesi viděli již mnohokrát umírat člověka, kterého zabili. A tady dostáváme zvláštní svědectví z Božího Slova. Marek zapsal, že když „uviděl setník, který stál před ním, že takto skonal, řekl: „Ten člověk byl opravdu Syn Boží.““ (Mk 15,39). Velitel vojáků, který viděl smrt Ježíše, vyznal Ježíše jako Božího Syna.

VI. Svědectví Jana

- *A ten, který to viděl, vydal o tom svědectví, a jeho svědectví je pravdivé; on ví, že mluví pravdu, abyste i vy uvěřili. Neboť se to stalo, aby se*

naplnilo Písmo: ‚Ani kost mu nebude zlomena‘. A na jiném místě Písmo praví: ‚Uvidí, koho probodli.‘ (J 19,35-37).

Jan byl svědkem této události a tvrdí, že byl očitým svědkem. Jan nám odhaluje významné podrobnosti, ovšem jeho svědectví jde ještě o něco dále. Jan říká, že i když byl očitým svědkem, je tady svědectví, které je ještě mocnější než hluboká osobní zkušenost – a to je svědectví Písma. Počtvrté v této kapitole opakuje, že se naplnilo Písmo. Proto se to stalo, aby se naplnilo Písmo. Jan nás nechce nechat na pochybách. Boží Slovo je pevné a nepohnutelné. Když apoštol Pavel opakuje křesťanům v Korintu evangelium, mluví o tom, že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem (1K 15,3). Ježíš říká:

- *Nebe a země pomínou, ale má slova nepomínou. (Mt 24,35)*
- *Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine ani jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane. (Mt 5,18)*

Ježíš je tady jako beránek Boží, který byl dokonalý a bez vady a bez poskvrny. Beránek, který byl proboden, zbaven krve a jemuž nesměla být zlámána ani jediná kost. Ježíš je jako beránek, který měl být sněden večer, a do rána z něj nemělo zůstat nic. Proto nesměl zůstat na kříži.

VII. Svědectví tajných učedníků

- *Potom požádal Piláta Josef z Arimatie - byl to Ježíšův učedník, ale tajný, protože se bál Židů - aby směl Ježíšovo tělo sejmout z kříže. Když Pilát k tomu dal souhlas, Josef šel a tělo sňal. Přišel také Nikodém, který kdysi navštívil Ježíše v noci, a přinesl sto liber směsi myrhy a aloe. Vzali*

Ježíšovo tělo a zabalili je s vonnými látkami do lněných pláten, jak je to u Židů při pohřbu zvykem. V těch místech, kde byl Ježíš ukřižován, byla zahrada a v ní nový hrob, v němž dosud nikdo nebyl pochován. Tam položili Ježíše, protože byl den přípravy a hrob byl blízko. (J 19,38-42)

Josef s Nikodémem přicházejí pro Ježíšovo tělo. Kdo byl tento Josef? Lukáš nám o něm prozrazuje trochu více:

- *Členem židovské rady byl muž jménem Josef, člověk dobrý a spravedlivý, který nesouhlasil s jejich rozhodnutím a činem. Pocházel z židovského města Arimatie a patřil k těm, kdo očekávali království Boží. (Lk 23,50-51)*

Josef byl členem židovské rady – té rady, která odsoudila Ježíše k smrti. Ale Josef nesouhlasil s tímto činem. Byl to odvážný muž, protože musel sebrat odvalu, když šel za Pilátem. „Dodal si odvahy, vešel k Pilátovi a požádal o Ježíšovo tělo. Pilát se podivil, že Ježíš už zemřel; zavolal setníka a zeptal se ho, je-li už dlouho mrtev. A když mu to setník potvrdil, daroval mrtvé tělo Josefovi“ (Mk 15,43-45). Josef sebral svou odvalu, osmělil se a přiznal se k Ježíši. Nebylo to snadné, bylo to riskantní. Teď toho člověka popravili a Josef měl veřejně přiznat, že se k němu hlásí? K tomu potřebujete odvalu. Ale k takové odvaze se přiznává sám Ježíš. Taková odvaha nachází požehnání u něho samotného:

- *Každý, kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi; kdo mně však zapře před lidmi, toho i já zapřu před svým Otcem v nebi. (Mt 10,32-33)*

Podobně druhý člověk, s nímž se tu setkáváme – Nikodém. Nikodéma známe ze třetí kapitoly Jana, kdy přichází v noci za Ježíšem. Nikodém byl

také člen židovské rady. Jak Josef, tak Nikodém byli tajnými učedníky Ježíše. Jan nám uvádí i důvod jejich utajení. Báli se Židů. Měli strach z lidí (J 12,42-43). Zamílovali si lidskou slávu více než slávu Boží. Kam je to dovedlo? K tomu, že seděli mezi těmi, kteří odsoudili Ježíše k smrti.

Možná jenom nechtěli přijít o přátele, nebo se obávali, že by ztratili své vysoké postavení, svůj vliv, své místo – proto mlčeli. Teprve když byl Ježíš ukřižován, přiznávají se k němu. Věřím, že toto přiznání se k Ježíši znamenalo zlom v jejich životě – nepochybně v tom společenském, protože se jistě naplnilo mnoho z toho, čeho se do té doby obávali, ale mnohem větší zlom nastal v jejich duchovním životě. Vyznali Krista, veřejně se k němu přiznali. Přicházejí nyní, kdy pro ně – z lidského pohledu – Ježíš už nic nemůže udělat. Přesto je to nebezpečnější než kdykoliv předtím.

Někdy musí přijít taková krize do našich životů, abychom se postavili a byli vidět. Abychom se veřejně přiznali ke Kristu. Zatímco vyvolení učedníci se rozprchli, když Pána zatkli, a potom se zamkli za dveřmi ze strachu před Židy, tajní učedníci sebrali odvalu a k Pánu se přiznali. To je Boží sláva a milost, to je také veliké svědectví o pravdivosti Kristova ukřižování.

Ježíš zemřel a byl pohřben. První Adam byl vytvořen ze země, druhý Adam byl položen do země. Během těch šesti hodin, kdy Ježíš umíral, byli v jeho těsné blízkosti proměněni čtyři lidé – zločinec na kříži, který požádal Ježíš, aby ho vzal do svého království, setník, který vyznal, že toto je Boží Syn. Josef a Nikodém, kteří přestali skrývat svou víru. Tyto lidi proměnila Kristova smrt víc, než je ovlivnil jeho život. Poznali, kdo Ježíš je, a to je vedlo k víře a k činům víry.

Jak je to s vámi? Znáte Ježíše Krista? Zakusili jste moc jeho smrti a vzkříšení? Vyznali jste Krista jako Pána? Věříte v Něj? Nyní jsme konfrontováni s Ježíšem – s tím ukřižovaným. Taková konfrontace by nás měla vést k víře, k vyznání víry, ke skutkům víry a ke zbožnému životu. Jak budete reagovat na Ježíše ukřižovaného?

- *Ještě mnoho jiných znamení učinil Ježíš před očima učedníků, a ta nejsou zapsána v této knize. Tato však zapsána jsou, abyste věřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží, a abyste věřící měli život v jeho jménu. (J 20,30-31)*

Amen.

(Nahrávku kázání můžete slyšet na stránkách [Biblické církve Praha](#))

BRONZOVÝ HAD (J 3,14-15)

Arthur W. Pink

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Z výkladu Janova evangelia

Výše jsme uvedli sedm bodů, abychom vyjevili některé neřesti, kterými Nepřítel oklamává zástupy duší. Velice se obáváme, že v našich sborech dnes existují mnozí, kteří si vážně myslí, že jsou křesťany, ale velice se mýlí. Věřím-li, že jsem milionář, neznamená to, že jím jsem, a věřím-li, že jsem spasen, když nejsem, mě nezachrání. Dábel je potěšen, když se mu podaří přesunout pozornost probuzeného hříšníka z Krista na něco jiného - dobré skutky, pokání, pocity, předsevzetí, křest, cokoliv, jen když to není sám Kristus.

Pojďme nyní obrátit svou pozornost k pozitivní stránce, pojďme zvážit, i když jen krátce, jeden nebo dva body předobrazu. Zaprvé, Bůh přikázal Mojžíšovi, aby vyrobil bronzového hada – byl Hospodinovým zabezpečením – a duchovní hodnotu toho jsme už zmínili. Zadruhé, Mojžíšovi bylo přikázáno, aby upevnil bronzového hada na kůl. Tak byl lék shůry veřejně vystaven, aby každý z Izraele na něj mohl pohledět a být uzdraven. Zatřetí, Hospodinův slib zněl, že „když se na něj kterýkoli uštknutý podívá, zůstane naživu.“ (Nu 21,8). Tímto zde Bůh nejen naznačil prostředek, kterým bude vykonáno spasení hříšníků, ale také

způsob, kterým hříšník získá zájem o spasení, totiž, odhlédnutím od sebe a pohledem víry na shůry pomazaný objekt, na Pána Ježíše Krista. Jak to bylo požehnané - bronzový had byl „vyvýšen“, aby ti, kdo byli příliš slabí, než aby se ke kůlu doplazili, a pravděpodobně příliš daleko na to, aby pozvedli své hlasy v pokorné prosbě, mohli pozvednout své oči v prosté víře v Boží zaslíbení a být uzdraveni.

Právě tak, jako byli uštknutí Izraelité uzdraveni pohledem víry, tak může být hříšník zachráněn pohledem víry na Krista. Spásná víra není nějakým složitým a záslužným činem, který musí člověk vykonat, aby mu to dalo právo žádat na Bohu požehnání plynoucí ze spasení. Není zásluhou naší víry, že nás Bůh spasí, ale děje se to prostřednictvím naší víry. Jsme spaseni ve víře. Je to jako říct hladovějícímu, že ten, kdo jí toto jídlo, získá úlevu od trýzně hladu, bude občerstven a posílen. Jedení není záslužným počinem, ale z přirozenosti věcí je jedení nepostradatelným prostředkem k utišení hladu. Říct, že když člověk věří, bude zachráněn, je jako prohlásit, že ten nejprovinilejší z provinilých, a nejodpornější z odporných je vítán ke spasení, pokud ho přijme jediným způsobem, kterým z povahy věci může být přijato, totiž osobní vírou v Pána Ježíše Krista, což znamená věřit tomu, co Bůh nechal zaznamenat ohledně svého Syna ve Svatých Písmech. V momentě, kdy to hříšník udělá, je zachráněn, stejně jako Bůh řekl Mojžíšovi: „Když se na něj kterýkoli uštknutý podívá, zůstane naživu.“

„Kterýkoli uštknutý“. Nezáleží na tom, kolikrát byl uštknut, nezáleží na tom, jak daleko postoupil jed, podíval-li se, zůstal „naživu“. Takové je prohlášení evangelia: „aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl

věčný život“. Neexistuje výjimka. Nejedpornější bídák na tváři země, nejponíženější a neopovrhovanější, nejbídnější a nejubožejší ze všech lidí - kdo věří v Krista, bude Jím zachráněn věčným spasením. Ne hřích, ale nevíra může překážet hříšníkovi v cestě ke Spasiteli. Je možné, že někteří Izraelité, kteří slyšeli o léku shůry, si ho zlehčili, je možné, že někteří chovali v srdci podle pochyby ohledně možnosti získání jakékoliv úlevy pohledem na bronzového hada, někteří mohli doufat, že se uzdraví prostřednictvím obvyklých prostředků; nezáleží na tom, co z toho o nich platilo, později stejně zjistili, že je nemoc přemáhá, a tehdy pozvedli věřící oko ke shůry vztyčenému symbolu; a také byli uzdraveni. A pokud čte tyto řádky někdo, kdo již dlouho otálí, kdo mnohé dlouhé roky pokračuje směrem nevíry kamenného srdce a zatvrzelosti, přesto vám nádherná milost našeho Boha hlásá, že: žádný, kdo v něho věří, nezahyne, ale má věčný život.“ Stále je „příhodný čas“, stále je „den spasení“. Uvěřte nyní a budete zachráněni.

Člověk se stal ztraceným hříšníkem prostřednictvím pohledu, neboť první věc zaznamenaná o Evě ve spojení s pádem našich prvních rodičů je, že „žena viděla, že je to strom s *plody* dobrými k jídlu...“ (Gen 3,6). Podobně je ztracený hříšník pohledem zachráněn. Křesťanský život začíná pohledem „Obraťte se ke mně a dojdete spásy, veškeré dálavy země. Já jsem Bůh a jiného už není.“ (Iz 45,22). Křesťanský život pokračuje díváním se: „s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle.“ (Židům 12,2). A na konci křesťanského života bychom měli stále hledět na Krista: „My však máme občanství v nebesích, odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista.“ (Filipským

3,20). Od první až do poslední chvíle to jediné, co je od nás vyžadováno, je hledět na Božího Syna.

Možná ale, že právě zde vysloví znepokojený a třesoucí se hříšník svou poslední těžkost: „Pane, nevím, jestli se dívám správným směrem.“ Drahý příteli, Bůh tě neřádá, aby ses díval na svůj pohled, ale na Krista. V tom velikém zástupu uštknutých Izraelitů za dávných časů měli někteří z nich mladé oči a někteří staré, někteří měli jasné vidění a někteří zamlžené, někteří viděli na hada dobře díky jejich malé vzdálenosti od vztyčeného předobrazu Krista, někteří ho viděli stěží kvůli velké vzdálenosti od kůlu, ale zápis shůry říká: „Když se na něj kterýkoli uštknutý podívá, zůstane naživu.“ A tak je to i dnes. Pán Ježíš říká: „Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.“ Nedefinuje způsob nebo styl příchodu ani jestli má ubohý hříšník přijít váhavě, klopýtavě, padajíc, jen když přijde, pak bude vřele uvítán. Tak je to i v našem textu: „žádný, kdo v něho věří“ - není řečeno nic o síle nebo inteligenci víry, protože to není charakter nebo míra víry, co zachraňuje, ale Kristus sám. Víra je jednoduše okem duše, které hledí na Pána Ježíše. Nespoléhejte se tedy na svou víru, ale na samotného Spasitele.

ZDRAVÉ UČENÍ (Tt 1,9) II.

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

- *[Starší, biskup má být] pevný ve slovech pravé nauky, aby byl schopen jak povzbuzovat ve zdravém učení, tak usvědčovat odpůrce. (Tt 1,9)*

Před námi je verš, který je návodem na řešení problémů současné církve. List Titovi je zhutnělá, koncentrovaná teologie, která se projevuje v praxi církve i jednotlivců. A verš, který je před námi, je přesně takový. Kromě toho tento verš odpovídá na problémy, s nimiž se potýká současná křesťanská církev – a to nejenom u nás, ale i všude jinde ve světě.

Jsou tady čtyři věci (dnes se podíváme na druhou z nich), jejichž důsledná aplikace do života církve by církev rázem proměnila v živou, Boha oslavující, čistou a krásnou Kristovu nevěstu. Což se obvykle nedá říci o viditelné církvi, jak ji známe ze svého okolí. O které čtyři věci se jedná? **1.** Tento text je o **starších**, kazatelích, pastorech, biskupech, dohlížitelích, vedoucích – to všechno jsou v Božím slově synonyma. Podle Písma nejde o různé skupiny lidí, ale jde o jednu skupinu – nejčastěji se používá slovo starší, a proto budu toto slovo používat i já. Náš text popisuje druhou nejdůležitější věc, která se týká starších.

2. Tento text je o **zdravém učení**. Spolu s biblicky kvalifikovanými staršími je zdravé učení nedostatkovým zbožím v současné církvi. Zásadní problém je – stejně jako u biblicky kvalifikovaných starších – že po tomto zboží není mezi křesťany žádná poptávka. Vždycky bylo vzácné, ale v současné době, mezi současnými křesťany není ani žádané. Nikoho nezajímá zdravé učení. Nikdo ho nechce.

3. Tento text mluví o **povzbuzování** ve zdravém učení. To je moderní slovo a můžete ho slyšet všude v církvi. Ale koncept, který za tím stojí, obvykle znamená říkat lidem hezké, dobré věci – v podstatě takové, které chtějí slyšet. To není povzbuzování, o kterém je tady řeč. Povzbuzování ve zdravém učení je něco naprosto jiného.

4. Tento text mluví o **usvědčování odpůrců**. Toto je podle mě skutečný kámen úrazu současného křesťanství. Souvisí to se vším výše uvedeným – s charakterem a schopnostmi starších, tedy s biblickou kvalifikací starších, s poznáním toho, co je to zdravé učení – pokud není definované zdravé učení, potom nelze napomínat odpůrce, protože žádní odpůrci nebudou. Proč se ekumenické a charismatické hnutí tolik brání přesnějšímu teologickému vymezení? Tady je ten důvod.

Když se podíváte do 1 Tm 3, tak uvidíte, že schopnost učit je tím, co v zásadě odlišuje staršího od diákona, protože popisovaný charakter je v obou případech v podstatě totožný. Diskutuje se také o tom, zda diákonkou může být žena, což v případě starších Písmo vylučuje. Ale i zde vidíme souvislost s vyučováním – starší je ten, kdo v církvi vyučuje.

Náš text ukazuje na dvě stránky schopnosti učit – schopnost předat zdravé učení takovým způsobem, aby to vedlo k růstu věřících, k jejich víře a nakonec také k lásce, což cílem vyučování (1 Tm 1,5). Na druhé straně to znamená obhájit zdravé učení a to nejenom pasivně, ale tak, že to usvědčí protivníky. Nyní pojďme ke společnému jmenovateli toho všeho, a tím je **zdravé učení**.

Jedním z velkých důrazů listu Titovi a listů Timoteovi je zdravé učení. Často můžete slyšet křesťany, jak říkají, že *církev není o učení, křesťanství není o učení – důležitá je touha, ne informace*. Aha... Víra snad přichází z touhy?

- *Víra je tedy ze slyšení a slyšení skrze slovo Boží. (Ř 10,17 KRAL)*

Zdravé učení je důrazem Písma

Podívejme se na pár příkladů. Co bylo a je povinností rodičů podle zákona – je to něco, co se nijak nezměnilo od okamžiku, kdy byl zákon vydán:

- *A tato slova, která ti dnes přikazují, budeš mít v srdci. Budeš je vštěpovat svým synům a budeš o nich rozmlouvat, když budeš sedět doma nebo půjdeš cestou, když budeš uléhat nebo vstávat. (Dt 6,6-7)*

Budeš vyučovat své děti Božímu slovu. To je příkaz Písma. To je povinností každého křesťanského rodiče, muže i ženy.

- *Ved' mě cestou své pravdy a vyučuj mě, vždyť jsi Bůh, má spása... (Ž 25,5)*

Král David toužil po tom, aby ho Bůh vyučoval pravdě. V Žalmu 119 – nejdelším Žalmu, který se týká jenom Božího slova, šestkrát opakuje „vyučuj mě v tom, co nařizuješ“ (Ž 119,12.26.64.68.124.135). Známy verš z proroka Ozeáše je ohromným varováním pro současnou církev:

- *Můj lid zajde, protože odmítá poznání. Ty jsi zavrhl poznání a já zavrhnu tebe... (Oz 4,6)*

Co dělal Ježíš, když přišel do tohoto světa? Víme, že uzdravoval, dělal zázraky, sytil hladové, vyháněl démony, ale co říká On sám o svém poslání? Když ho zástupy hledaly, protože všechny uzdravil, řekl svým učedníkům:

- *Pojďte jinam do okolních městeček, **abych i tam káزال, neboť proto jsem vyšel.** (Mk 1,28)*

Co dělala první církev v Jeruzalémě?

- ***Vytrvale poslouchali učení apoštolů,** byli spolu, lámali chléb a modlili se. (Sk 2,42)*

Co dělali Berojští, když jim Pavel káزال Boží království? Každý den zkoumali v Písmu (Sk 17,11). Co dělal Pavel v Korintě? Zůstal tam rok a půl a učil je Božímu slovu (Sk 18,11). Co dělal v Efezu? Každý den vykládal Boží slovo v přednáškové síni filozofa Tyranna (Sk 19,9). Potřebujeme učení! Ale ne učení ledajaké – potřebujeme **zdravé** učení!

Zdravé učení je učením Písma

V originále jsou v Tt 1,9 celkem tři výrazy, které označují zdravé učení. Mohli bychom přeložit tento verš asi tak, že starší mají *přilnout*

k věrnému slovu podle souhrnu učení, doktrín a povzbuzovat zdravým vyučováním.

Je možné položit na něco ještě větší důraz, než je zde položen na zdravé učení?

Věrné slovo, překládá se také věrohodné, spolehlivé. **Souhrn učení**, doktrín – řecké slovo znamená učení, nauky, můžeme říct teologii, znamená to ucelený soubor, souhrn. Zdravé vyučování – v řečtině je slovo, které známe i v češtině – HYGIAINÓ. Od toho máme slovo hygiena. Vyučování nesmí být ušmudlané, špinavé, znečištěné, nemocné, poškozené. Jak má tedy vypadat?

Myslím, že to vyplynulo už z veršů, které jsem četl před chvílí na podporu nutnosti vyučování v církvi – apoštol Petr to shrnul jednoduše:

- *Kdo káže, ať zvěstuje slovo Boží. (1Pt 4,11)*

To je zdravé učení. To, které vychází z Písma a staví na něm. Učení Božího slova – ne učení vlastních nápadů podle Božího slova. Jsou kazatelé, kteří přečtou text Písma, použijí ho jako odrazový můstek a potom se vznášejí na vlnách svých nápadů a myšlenek, které „podpírají“ dalšími texty Písma. Zdravé učení znamená vzít text Písma a tento text vyložit jak v jeho bezprostředním kontextu, tak také v kontextu celého Božího slova. Samotný text přitom musí stále dávat smysl. Podívejme se na jeden příklad – známý text z Janova evangelia:

- *Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou a já jim dávám věčný život: nezahynou navěky a nikdo je z mé ruky nevyrvé. Můj*

Otec, který mi je dal, je větší nade všechny, a nikdo je nemůže vyrvat z Otcovy ruky. Já a Otec jsme jedno. (J 10,27-30)

Ježíš říká: **Nikdo** je nevytrhne z mé ruky. Mnoho kazatelů – skutečně mnoho, ale namítne: *Bůh přeci nikoho neznásilňuje, takže je sice pravda, že nikdo jiný nemůže křesťana vytrhnout z Boží ruky, ale on sám to udělat může.* Je to to, co tento verš znamená? Dosaďte si do tohoto textu tento „výklad“:

*Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou a já jim dávám věčný život; **doufám, že nezhynou navěky, vždyť každá z nich se může** vyrvat z mé ruky. Můj Otec, který mi je dal, je větší nade všechny, **přesto se každá z nich může vyrvat z Otcovy ruky.** Já a Otec jsme jedno.*

Toto je praktická ukázka toho, co může každý křesťan udělat sám, jak může jednoduše rozlišit zdravé učení od falešného. Ještě pár charakteristik zdravého učení a pak musíme pokračovat dál: 1. Vždycky oslavuje Boha a ne člověka. 2. Vyvyšuje Krista – cele Boha, který se stal cele člověkem. 3. Vede ke spasení z milosti skrze víru. 4. Vyzdvihuje zapsané Boží slovo, Bibli.

Zdravé učení je silou starších

Titovi 1,9 doslova říká, že starší má přilnout k věrnému slovu podle učení Písma. Starší má být prosycen zdravou biblickou teologií. To slovo, které popisuje vztah starších ke zdravému učení, znamená držet se, ujmout se, přilnout. Je to, jako když přilepíte dva papíry k sobě. Přilnou

k sobě. Už je neoddělíte bez poškození. Právě tak **musí** starší přilnout k zdravému učení.

To není jednoduchá, snadná ani přirozená záležitost. Přirozeně totiž lneme k hříchu, lepíme se na falešné učení, držíme lži. To je naše přirozenost, to je přirozenost dětí ďábla (J 8,44). Teprve když Bůh změní naše srdce, tak do něj vkládá lásku k pravdě. Křesťan je ten, kdo je vyučen od Boha (J 6,45). Bůh nikdy nikoho nepovede ke lži. Jak to, že je mezi křesťany tolik různých falešných doktrín? J 6,45 je odpovědí – ne takovou, která by se nám líbila nebo nám byla příjemná, ale je to pravdivá odpověď od Boha: Kdo se drží falešných doktrín, nebyl vyučen od Boha, jinými slovy, není křesťanem.

Rozumějte mi dobře – neříkám, že někoho může spasit zdravé učení. Spaseni jsme jenom z Boží milosti skrze víru v dokonané dílo Pána Ježíše Krista. Ale zdravé učení vede ke spasení a k růstu v milosti, zatímco falešné učení nikoho ke spasení nedovede. Falešné učení nemá moc zachránit člověka. Falešné učení zvěstuje falešného Krista, Krista, který nezachraňuje.

Proto se musí starší tak pevně držet zdravého učení. V 1 Tm 4 Pavel popisuje zdravé a falešné učení a potom dodává:

- ***Toto bratřím zdůrazňuj a budeš dobrým služebníkem Krista Ježíše, vychovaným slovy víry a pravého učení, které sis osvojil.***
(1Tm 4,6)

Všimněte si – vychovaným slovy víry. Výchova je dlouhodobá záležitost. Vytrvalá, stabilní, kterou musíte dělat den za dnem. Jde o opakování stále

stejných věcí – nemůžete jeden den děti učit, že krást se nemá a druhý den, že je to v pořádku a další den, že je to zase jinak. To není výchova! To nikam nepovede. V tomto verši je ještě slovo ‚osvojil‘. Plně poznal, porozuměl mu, zažil si ho. Je to jak s vyjmenovanými slovy – musíte se je naučit zpaměti, musíte trénovat jejich používání, a za nějaký čas už nemusíte přemýšlet nad tím, že ve slově přemýšlet je tvrdé Y, protože je to od slova myslet, které je ve vyjmenovaných slovech. Osvojili jste si znalost vyjmenovaných slov. Právě tak si každý křesťan má osvojovat zdravé učení. A starším může být jenom ten, kdo si ho **již** osvojil. Přilnul k němu, takže nyní může povzbuzovat ve zdravém učení a usvědčovat odpůrce.

BOŽÍ MOCNÉ SLOVO (ŽD 4,12-13)

Steven Cole

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Pro kázání metodou postupného výkladu Písma nastaly těžké časy. Mnozí prohlašují, že lidé zvyklí na televizi a jiná moderní média čtyřicetiminutové kázání nezvládnou. Spousta kazatelů si naneštěstí bere toto doporučení k srdci. Takzvané „církve pro hledající“ doporučují patnáctiminutové povídání postavené na některé pocíťované potřebě, doprovázené scénkami s cílem udržet pozornost posluchačů. Tvrdí, že bychom nikdy neměli zmiňovat hřích nebo cokoli jiného, co by mohlo u někoho vyvolat nepříjemné pocity. Jde jim o to, aby se v církvi všichni cítili dobře.

Takovýto přístup v sobě zahrnuje popření moci Božího slova – jeho schopnosti přivést hříšníky k obrácení a vést Boží lid k růstu odhalováním našeho hříchu a poukazováním na Boží milost projevenou skrze kříž. Dějiny obsahují četná svědectví o moci Božího slova.

Mnich pronásledovaný vědomím viny, jehož jméno znělo Martin Luther, byl spasen tím, že studoval Římanům 1,16-17. Když ho chválili za úlohu, kterou sehrál při reformaci, přesměroval chválu na Písmo. Řekl: „A zatímco jsem spal nebo s přáteli Philippem [Melanchthonem] a [Nicholasem] Amsdorfem popíjel wittenberské pivo, Slovo tak mohutně oslabovalo papežství, že mu nikdy žádný kníže ani císař nezpůsobil

takové ztráty. Já jsem neudělal nic; všechno udělalo Slovo.“ (Erich Gritsch: *Martin—God’s Court Jester* [Fortress Press], s. 200-201.)

Podobně přinesl Bůh reformaci do Ženevy prostřednictvím biblického kázání Jana Kalvína. Obdivuhodnou službu výkladu Písma, kterou konal Kalvín v Ženevě, vykresluje T. H. L. Parker v knize *Calvin’s Preaching* (Kalvínova kázání) [Westminster / John Knox Press].

Kalvín míval obvykle dvě kázání v neděli a také různá kázání během ostatních dnů každého druhého týdne. Jeho kázání většinou trvala hodinu. V týdnech, kdy nekázal v kostele, vyučoval studenty na semináři. A kromě náročné zátěže, kterou představovala kazatelská služba, se navíc každý týden setkával s vedoucími církve, navštěvoval nemocné, poskytoval rady lidem, kteří je potřebovali, udržoval rozsáhlou korespondenci a psal své četné komentáře a knihy (str. 62-63)! Jen si představte, co by dokázal, mít k dispozici počítač!

Přečetl jsem několik knih Kalvínových kázání. Jeho styl spočíval v tom, že vysvětloval text prostými slovy, aby mu dokázali porozumět obyčejní lidé, i když kázal přímo z hebrejského a řeckého textu, a to bez poznámek. Po velikonoční neděli 1538 ho městští radní vyhnali ze Ženevy. Později si svou chybu uvědomili a v září 1541 ho povolali zpátky.

Kalvín navázal veršem, který následoval po textu vyučovaném v roce 1538, jako by to bylo minulou neděli (str. 60)! Neměnným tématem jeho kázání bylo ukázat Boží velebnost a svatost, naši ubohost a duchovní bídu a bohatství milosti, kterou nám Bůh ve své otcovské laskavosti poskytl v Kristu (s. 93-107).

Židům 4,12-13 je jeden ze zásadních biblických textů o moci Božího slova. Autor listu varoval církve z řad Židů před nebezpečím kulturního křesťanství. Opíral se o text Žalmu 95, který připomíná tragický příklad Izraelců na poušti. Přestože vyšli z Egypta díky krvi velikonočního beránka, prošli Rudým mořem a přežili na poušti díky vodě a maně, které jim poskytl Bůh, nedůvěřovali Bohu a neposlouchali jeho slovo. Výsledkem bylo, že nevešli do Božího odpočnutí, které je obrazem spasení.

Ve verši 4,11 autor varuje: „Pospěšme si tedy vejít do onoho odpočnutí, aby nikdo nepadl podle stejného příkladu neposlušnosti“ (KMS). Verš 4,12 začíná slovem „Neboť“ (KMS, NBK). Souvislost spočívá v tom, že Izraelci na poušti měli Boží slovo, ale pohrdli jím. Neměli bychom se řídit jejich příkladem neposlušnosti Božímu slovu. Pokud Boží slovo slyšíme, dovolíme mu, aby odhalilo náš hřích, a uposlechneme je, vykoná v našem srdci svou mocí velké věci. Protože Bůh vidí a zná vše včetně našich myšlenek, bylo by pošetilé neposlechnout jeho životodárné slovo. Tím bychom na sebe nevyhnutelně uvalili soud. Z toho vyplývá, že:

Protože Boží slovo má moc odhalit náš hřích a sám Bůh vidí všechno, musíme usilovat o to, aby před ním bylo naše srdce v pořádku.

Mnozí z raných komentátorů vykládali „slovo“ jako odkaz na Ježíše Krista, kterého Jan nazývá „Slovo“ (J 1,1). Uznávám, že autor zahajuje list větou: „Mnohokrát a mnohými způsoby mluvíval Bůh k otcům ústy proroků; v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu...“ (Žd

1,1-2). Ovšem v bezprostředním kontextu ukazuje, jak Izraelci na poušti opakovaně neuposlechli Boží hlas (3,7.15; 4,7). Byla jim kázána dobrá zpráva, ale oni k ní nepřipojili víru a poslušnost (4,2.6).

V tomto kontextu tedy spojení „slovo Boží“ označuje kázanou zvěst Božího zjevení, včetně toho, které přišlo prostřednictvím jeho Syna. Máme je zapsáno v Bibli. Když si je budeme brát k srdci, bude nás chránit před kulturním náboženstvím, které s sebou bezpečně nese soud. Autor vyzvedá moc Božího slova zprostředkovat nám osobní zkušenost jeho odpočinutí, tedy spasení.

1. Boží slovo má moc odhalit náš hřích (4,12).

Text tvrdí o Božím slovu a jeho moci čtyři věci:

A. Boží slovo je živé.

Protože je Bůh živým Bohem (3,12) a jeho slovo je s ním neoddělitelně spjato, je i ono živým slovem. Nelze je zničit. Jak hlásá Izajáš 40,8: „Tráva usychá, květ vadne, ale slovo Boha našeho je stálé navěky.“ Protože je Bůh tvůrcem života, jeho živé slovo udílí život ve dvou směrech:

1) Boží slovo udílí nový život mrtvým hříšníkům.

Následkem hříchu všichni přicházíme na svět mrtvi pro své viny a hříchy, odcizeni od Boha (Ef 2,1.12). Mrtvý hříšník se nedokáže rozhodnout pro duchovní život o nic lépe než mrtvola pro tělesný život. Bohu se ale zlíbilo obdařit mrtvé hříšníky novým životem prostřednictvím svého slova. List Jakubův 1,18 říká: „Z jeho rozhodnutí [ne z *našeho* rozhodnutí] jsme se znovu zrodili slovem pravdy...“ V 1. listu

Petrově 1,23 stojí: „Vždyť jste se znovu narodili, nikoli z pomíjitelného semene, nýbrž z nepomíjitelného, skrze živé a věčné slovo Boží.“

Chcete-li, aby se hříšní lidé obrátili, přesvědčte je, aby četli Boží slovo a naslouchali mu.

Apoštol Jan vyjádřil důvod k sepsání svého evangelia velmi jasně: „Tato [znamení] však zapsána jsou, abyste věřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží, a abyste věřice měli život v jeho jménu“ (J 20,31).

Před lety vedla Marlina sestra Sandie bezbožný život. Jak to vyjádřila vlastními slovy, „žila se svým klukem, pila, kouřila a klela“. Při jedné z prvních příležitostí, kdy jsme se setkali, jsem se jí zeptal, kdy se stane křesťankou. „Asi nikdy!“ odsekla. „Proč ne?“ ptal jsem se dál. „Protože nevěřím Bibli.“ „A četla jsi ji někdy pořádně?“ tázal jsem se. Poukázal jsem na to, že Marla i já jsme dosti inteligentní lidé a Bibli věříme. Nakonec se po dlouhém přemlouvání odhodlala, že si Bibli přečte. Dopadlo to tak, že ji za dva měsíce přečetla od první do poslední stránky a stala se křesťankou. Měl jsem to potěšení ji pokřtít.

Když jsem se jí e-mailem otázel, jestli smím její příběh zveřejnit, odepsala mi:

„Rozhodně ho můžeš použít. Dodnes jsem tobě i Marle vděčná, že jste nade mnou nezlomili hůl. Nebýt vaší vytrvalosti a toho, že se mi do ruky dostalo Boží slovo, asi bych dneska byla mrtvá a v pekle kvůli svému tehdejšímu hříšnému životu. A můžeš mě citovat.“

2) Boží slovo udílí obnovený život Božím svatým.

My všichni, kdo Boží spasení už nějakou dobu známe, občas procházíme obdobími vyprahlosti, kdy nám Bůh připadá vzdálený. Bůh nás obnovuje a oživuje svým slovem. David říká: „Hospodinův zákon je dokonalý, udržuje při životě“ (Ž 19,8). Všechny 176 veršů Žalmu 119 vyvyšuje přínos Božího slova. Znovu a znovu žalmista volá: „Do prachu je přitisknuta moje duše, zachovej mi život podle svého slova“ (119,25). „Je mi útěchou v mém pokoření, že tvá řeč mi zachová život“ (119,50; srovnej 119,93.107.149.154.156.159).

Když k nám živý Bůh promluvil skrze své psané slovo, je jen logické, že bychom je měli hledat jako poklad a hltat je, jako hladovějící člověk hltá jídlo. Je to slovo *Boží*, což znamená, že jednak pochází *od Boha*, jednak pojednává *o Bohu*. Je jediným zdrojem poznání konkrétních skutečností o Bohu. Stvoření zjevuje Boží vlastnosti obecným způsobem, ale v psaném Božím slově se Bůh odhaluje způsobem, jakým bychom ho skrze samotné stvoření nikdy nepoznali. A pokaždé, když vidíme Boha takového, jaký je, vidíme také sami sebe takové, jací jsme, jako to prožil Izajáš (Iz 6,1-5). Takové poznání námi sice v první chvíli otřese, ale vždy to v konečném důsledku vede k našemu uzdravení a k růstu ve svatosti.

Jakožto živé slovo promlouvá Boží zjevení také do naší současné situace a vyjadřuje se k našim potřebám. Jak jsme viděli, autor často uvádí citát z Písma slovy „Bůh řekl“ nebo „jak říká Duch svatý“ (3,7). Přestože Bible vznikla před mnoha staletími, Boží Duch k nám jejím prostřednictvím dál přímo promlouvá. Nikdy není zastaralá a nikdy nepřestane být aktuální.

Vyjadřuje se přesně k těm problémům, kterým čelíme v současném světě. Doporučoval bych vám, abyste Bibli nečetli jen tak, že si jen tak namátkou něco nalistujete, ale postupně, a to jak ze Starého, tak z Nového zákona. Zjistíte, jako jsem to zjistil já, že Bůh často použije to, co jste četli buď ten den, nebo před několika dny.

B. Boží slovo je mocné.

Od řeckého slova, které je zde přeloženo jako „mocné“, je odvozeno slovo energie. Znamená, že Boží slovo je činné (KMS). Vykoná to, co si Bůh přeje, aby vykonalo. Jak říká Izajáš 55,10-11: „Spustí-li se lijavec nebo padá-li sníh z nebe, nevrací se zpátky, nýbrž zavlažuje zemi a činí ji plodnou a úrodnou, takže vydává símě tomu, kdo rozsívá, a chléb tomu, kdo jí.

Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nevrátí se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal.“ Osobně si pravdu tohoto verše přivlastňuji pokaždé, když kážu! Když si dám pozor na to, abych kázal Boží slovo, a ne svoje vlastní, podle Božího zaslíbení *splní* svůj úkol.

Možná si říkáte: „Ale co ti, kdo si Boží slovo vyslechnou a odmítnou je?“ Ježíš vysvětlil, že takoví lidé prostě jen naplňují jiné Boží slovo dané Izajášovi: „Budete stále poslouchat, a nepochopíte, ustavičně budete hledět a nevidíte. Neboť obrostlo tukem srdce tohoto lidu, ušima nedoslýchají a oči zavřeli, takže nevidí očima a ušima neslyší, srdcem nepochopí a neobrábí se – a já je neuzdravím“ (Mt 13,14-15; cit. Iz 6,9-10). Jak vysvětluje John Owen: „Někdy má Kristus v úmyslu, aby jeho slovo

posloužilo k zatvrzení a zaslepení zlých hříšníků, aby byli ještě více připraveni pro zaslouženou zkázu.“ (John Owen: *Hebrews: The Epistle of Warning* [Kregel abridgement], s. 74.)

Během prvního roku mého zdejšího působení jsem postupně kázal na základě 1. Listu Petrova, až jsem došel ke třetí kapitole, kde Petr nabádá manželky, aby se podřizovaly svým manželům, a to i těm, kteří se neřídí Božím slovem. Onoho týdne za mnou přišla svobodná žena, které bylo něco přes třicet, a prohlásila: „O tomhle jste rozhodně neměl kázat v neděli.“

Zeptal jsem se jí, jestli jsem text Bible nějak překroutil. „Ne,“ odpověděla, „učil jste to, co se tam říká.“ „Mluvil jsem arogantně nebo povýšeně?“ „Ne,“ odpověděla, „způsob, jakým jste to podal, i tón vašeho hlasu byly v pořádku.“

„V čem je tedy problém?“ tázal jsem se. „Problém je, že jsem s sebou přivedla přítelkyni, která je horlivá feministka. Urazilo ji to; už nikdy do církve nepříjde!“ „Ach tak!“ odpověděl jsem. „Tohle už dělám několik let a vím, že může nastat jedna ze dvou možností. Buď vaše přítelkyně prožije usvědčení ze vzpoury proti Bohu a bude činit pokání, nebo zatvrdí své srdce a v den soudu ponese ještě větší vinu. Ale v každém případě se Boží slovo nenavrátil s prázdnou, ale vykoná to, k čemu je Bůh poslal.“ Dotyčné se moje odpověď nelíbila a odešla z církve.

C. Boží slovo je ostré a pronikavé.

Boží slovo je „ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku...“ Někteří z tohoto verše vyvozují,

že existuje rozdíl mezi duší a duchem, ale o to zde autorovi nešlo. (Co by pak zanmenal rozdíl mezi kostí a morkem?) Používá spíš obrazný jazyk s cílem ukázat, že Boží slovo je ostré a proniká do hloubky, do samotného jádra naší bytosti. Pokud naše svědomí není zatvrzelé tak, že mu není pomoci, nemůžeme Boží slovo číst nebo slyšet kázání, které je mu věrné, aniž by naše svědomí zasáhlo svým ostrím.

Bůh do nás neřízne s cílem zranit, ale uzdravit. Hřích je jako rakovina, která se v nás rozrůstá. Bez léčby by měl za následek smrt. Ostří Božího slova, vysvětluje J. B. Lightfoot, „nejúplněji uzdravuje tam, kde zasadilo nejhlubší ránu, a dává život jen tam, kde nejprve způsobilo smrt.“ (J. B. Lightfoot: *Cambridge Sermons* [Macmillan and Co.], s. 162.) Dr. David Livingstone, průkopník africké misie, jednomu z náčelníků nabídl, že ho naučí střílet z pušky a také číst. Jenže jak vyplynulo z náčelníkovy odpovědi, „nepřál si naučit se číst Knihu, protože se bál, že by mohla změnit jeho srdce a vést k tomu, že by se spokojil s jednou manželkou jako Sechele“. (Sechele byl jiný náčelník, který se obrátil.) (George Seaver: *David Livingstone: His Life and Letters* [Harper & Brothers], s. 177). Chtěl si totiž napřed pořídit pět manželek, než se odváží číst Bibli!

Bible je nebezpečná kniha! Bude vás bolet! Když ale způsobí, že vaše svědomí začne křičet „ouvej!“, nezatvrzujte své srdce. Dovolte Bohu, aby provedl operaci a vyřízl rakovinu hříchu, kterou jeho slovo odhalí.

D. Boží slovo je spolehlivým soudcem myšlenek i záměrů srdce.

Slovo „touhy“ na tomto místě označuje negativní myšlenky související s emocemi, jako je hněv, které by člověk možná rád udržel před druhými v tajnosti, ale Bůh o nich ví. (B. F. Westcott: *The Epistle to the Hebrews* [Eerdmans], str. 103; H. Shonweiss v *The New International Dictionary of New Testament Theology*, ed. Colin Brown, sv. 1., s. 106.)

„Myšlenky“ zde znamenají „myšlenky z morálního hlediska pochybné“. (*Theological Dictionary of the New Testament*, ed. Gerhard Kittel, sv. 4., s. 971.) „Srdce“ označuje vnitřního člověka jako celek. Od slova, které je zde přeloženo jako „rozsuzuje“, je odvozeno naše slovo „kritik“. Jde tedy o to, že Boží slovo má autoritu jako na slovo vzatý kritik našich nejvnitřnějších myšlenek a pocitů a ukazovat nám, kde děláme chybu.

Jednou se mi stalo, že za mnou po kázání přišel jistý manžel, rozhlédl se kolem, jestli někdo neposlouchá, a nervózně se dotazoval: „To vám povídala moje manželka, co se tenhle týden u nás doma dělo?“ Zasmál jsem se a ujistil ho: „Kdepak, neměl jsem tušení, co se u vás dělo, ale Bůh ano!“ Boží slovo proniklo do ústraní jeho domova a srdce a odhalilo věci, které nebyly v souladu s Boží spravedlností.

Takže ve verši 4,12 autor ukazuje moc Božího slova odhalit náš hřích, a to nikdy s cílem uvést nás do rozpaků, ale vždy s cílem přinést uzdravení. Nemůžeme ze svého života odstranit hřích, když si ho ani neuvědomujeme. Boží slovo proniká do našich nejvnitřnějších myšlenek a pocitů a odhaluje věci, které se Bohu nelíbí, abychom z nich mohli činit pokání a přijmout Boží obnovení.

2. Bůh sám vidí všechno, včetně našich nejvnitřnějších myšlenek a motivů (4,13).

Autor přechází od pronikavosti Božího slova k samotnému Bohu, který vidí vše. Před Bohem se nelze skrýt. Adam a Eva se o to pokusili, když zhřešili, ale nepodařilo se jim to; a nemůže se to podařit ani nám. Před Božíma očima je všechno „nahé a odhalené“. Zdálo se vám někdy, že jste se ocitli nazí na veřejnosti? Jaká úleva to je, vzbudit se po takovémto snu a uvědomit si, že to byl jenom sen! Ovšem před Bohem je nahé *naše nitro!*

Slovo přeložené jako „odhalené“ je v celém Novém zákoně použito na tomto jediném místě a jinde jen vzácně. Znamená „odhalit krk“, snad krk obětního zvířete těsně před tím, než se nůž zařízne do krční žíly. Obě slova společně navozují představu, že jsme před Bohem nazí a bezmocní. Před jeho vševědoucím pohledem není úniku. Hřích je vždy pošetilý, protože i kdybychom oklamali všechny lidi na zemi a mysleli si, že nám to, co jsme provedli, projde, Boha neoklameme!

3. Protože se budeme Bohu zodpovídat, musíme usilovat o to, aby před ním bylo naše srdce v pořádku.

Závěrečné slovní spojení verše 4,13 znamená buď „toho, se kterým máme co do činění“ (KJV) nebo „toho, jemuž se budeme ze všeho odpovídat“. Víme, že jednoho dne budeme stát před Bohem a skládat mu účty z toho, co jsme učinili během svého pozemského života. Proto by nám mělo nade vše záležet na tom, abychom se mu líbili (2K 5,9-10), a to nejen navenek, ale i na rovině srdce.

Jestli vás to děsí, čtěte dál! Autor se totiž chystá ukázat Ježíše jako našeho soucitného velekněze, který nás zve, abychom se přiblížili k trůnu milosti a došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas (4,14-16). Musíte si ovšem ohlídat, aby byl opravdu *vaším* veleknězem v tom nejosobnějším smyslu. Neexistuje žádný skupinový plán spasení. Nestačí patřit do společnosti Božího lidu. Každý z nás musí *osobně* usilovat, aby vstoupil do Božího odpočinutí skrze víru v Krista a poslušnost jeho svatému slovu. Každý skutečný věřící si vypěstuje návyk posuzovat svůj hřích na úrovni myšlení či srdce, veden touhou líbit se Spasiteli, který za nás dal na kříži sám sebe.

Závěr

Uzavřu pěti kroky k praktickému uplatnění:

1. Ceňte si Božího slova nad všechnu moudrost světa!

Žasnu nad tím, že křesťané hledající moudrost ohledně toho, jak žít, jsou ochotni platit stovky dolarů psychologům za rady, ve kterých není ani špetka Božího slova, a do Bible se vůbec nepodívají! Možná namítnete: „Ale já potřebuji poradit s praktickým problémem z oblasti vztahů.“ Proč asi podle vás Bible vznikla? Celá by se dala shrnout větou: „Miluj Hospodina svého Boha, a miluj svého bližního.“ To se vztahů týká docela dost! Přehlížet Boží slovo a obracet se k prázdné „moudrosti“ světa (Jr 2,13), je nejen hřích, ale prostě nesmysl.

2. Čtěte Boží slovo, studujte je, učte se je nazpaměť a rozjímejte o něm.

Boží slovo vám nebude nic platné, když nebudete vědět, co říká. Nejdůležitější verše se musíte naučit nazpaměť, protože je nebudete poslouchat, když je nebudete mít v srdci (Ž 119,11). Těžko se v práci nebo doma zarazíte a řeknete si: „Moment, vím, že jeden verš se na tuhle situaci vztahuje, ale musím si vytáhnout konkordanci a najít ho!“

3. Uplatňujte Boží slovo v praxi, věřte mu a poslouvejte je.

Při studiu Božího slova nejde o to, abyste si nacpali hlavu vědomostmi o konci světa nebo teologickými argumenty ve prospěch vašich oblíbených názorů. Boží slovo má změnit vaše srdce a váš život! Vždy je studujte se zřetelem k tomu, že je máte poslouchat.

4. Žijte se srdcem odhaleným Božímu slovu.

Nepokoušejte se hříšné myšlenky ukrývat. Když vás Boží slovo usvědčí, zastavte se a vyznejte daný problém Bohu. V případě potřeby buďte odhodlaní jít za člověkem, kterému jste ublížili, a požádat ho o odpuštění. Nezapomeňte, že Bůh ví o každé hříšné myšlence, která vás kdy napadne, a stejně poslal svého Syna, aby na sebe vzal trest za váš hřích!

5. Načerpejte do sebe veškeré biblické kázání, které dokážete vstřebat.

Nedejte se zatáhnout do hnutí za „odlehčená kázání“! Kalvín v komentáři k verši 3:12 řekl: „Má-li někdo dojem, že tam, kde se káže Boží slovo, naráží do vzduchu jenom prázdný zvuk, je velice na omylu. Boží slovo je totiž živé a plné skryté moci, která v člověku neponechá nic

nedotčeno.“ (Jan Kalvín: *Calvin's Commentaries* [Baker], sv. 22. s. 102.)
Snažte se usilovně sytit Božím slovem s cílem je poslouchat, abyste nepadli, jako se to stalo zatvrzelým Izraelcům na poušti!

Otázky k diskuzi

1. Když víme, že nás hřích zničí, proč se ho tak vytrvale snažíme ukrývat, místo abychom ho odhalili, aby nás Bůh mohl vyléčit?
2. V čem se hnutí „církví pro hledající“ dopouští zásadní chyby?
3. Jaké principy leží u základu zdravé biblické aplikace?
4. Farizeové Boží slovo v určitém smyslu „znali“. Proč jim to nepřineslo prospěch? Jak se můžeme jejich chybám vyhnout?

PRÁZDNÝ HROB (Mt 28,1-7)

Charles H. Spurgeon

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

1: „Když uplynula sobota a začínal první den týdne, přišly Marie z Magdaly a jiná Marie, aby se podívaly k hrobu.“

Dokud trvala židovská sobota, zachovaly ji s patřičnou úctou. Nešly k hrobu, aby vykonaly přátelskou službu balzamování. Když ale stará sobota umřela a nový lepší svátek začal svítat, tyto svaté ženy našly svou cestu zpátky k hrobu Páně. Ženy musí být první u hrobu, jako byly poslední u kříže. Nezapomeňme, že žena první zhřešila. Čest, kterou jí dal Kristus, smazala tuto hanbu. Kdo jiný než Marie z Magdaly měl být první u Kristova hrobu? Kristus z ní vypudil sedm ďáblů a nyní šla ona jediná, jako by v ní bylo sedm andělů. Přijala tolik milosti, že byla plná lásky k svému Pánu.

2: „A hle, nastalo velké zemětřesení, neboť anděl Páně sestoupil z nebe, odvalil kámen a usedl na něm.“

Smrt byla odstraněna a všechny stěny hrobky se začaly roztrhávat. Když se Král probudil ze smrtelného spánku, pohnul se svět. Ložnice, ve které spočíval na krátkou chvíli, se zachvěla, když nebeský Hrdina povstal ze svého lůžka. Hle, nastalo velké zemětřesení. Král nezůstal bez obsluhy při svém povstání, neboť anděl Páně sestoupil z nebe. Nebyl to pouze jeden z množství andělského, nýbrž nějaký mocný „anděl Páně“,

který přišel, aby mu sloužil, v to jitro při vzkříšení. Ježíš byl uzavřen v hrobě jako v žaláři, byl zastáncem svého lidu, proto se neměl sám dobývat ven, nýbrž andělský vojenský důstojník musel přinést rozkaz a vykonat osvobození, propustit zajatce na svobodu. Když anděl odvalil kámen od vchodu do hrobu, usedl na něm, jako by vyzval zem i peklo, že už nikdy se ten hrob nedá uzavřít. Zdá se, že tento velký kámen znázorňuje hřích všeho křesťanského lidu, který Krista uvěznil, avšak již nikdy nebude položen na hrob kteréhokoli Božího dítěte. Kristus vstal z mrtvých a všichni jeho svatí vstanou také.

3-4: „Jeho vzezření bylo jako blesk a jeho roucho bílé jako sníh. Strážci byli strachem bez sebe a strnuli jako mrtví.“

Trvalo to hodnou chvíli, než se římsí vojáci vzpamatovali. Byli zvyklí na všelijaké hrůzy, avšak vzezření toho anděla v bílém rouše jako sníh je tak ohromilo strachem, že byli jako bez sebe a strnuli jako mrtví. Anděl se neobjevil s taseným ohnivým mečem, a nepromluvil ke strážcům, ale přítomnost dokonalé čistoty zastrašila hrubé legionáře. Jakou hrůzu pocítí bezbožní, až všichni zástupové andělů sestoupí a obstoupí trůn při Kristově vládě v ten poslední veliký Den!

5: „Anděl řekl ženám: ‚Vy se nebojte. Vím, že hledáte Ježíše, který byl ukřižován.‘“

Nechme vojáky, ať se třesou, ať leží jako mrtví strachem. Ale: „Vy se nebojte. Vím, že hledáte Ježíše, který byl ukřižován.“ Ti, kdo hledají Ježíše, se nemusí bát. Ženy chybovaly, když hledaly živého mezi mrtvými,

ale jejich hledání skončilo nalezením. Ony se také bály, ale anděl jim pravil: „Vy se nebojte.“ Jedině Ježíš může dát klid do chvějícího se srdce.

6-7: „Není zde; byl vzkříšen, jak řekl. Pojdte se podívat na místo, kde ležel. Jděte rychle povědět jeho učedníkům, že byl vzkříšen z mrtvých; jde před vámi do Galileje, tam ho spatří. Hle, řekl jsem vám to.“

Ježíš vždy plnil své slovo. „Byl vzkříšen, jak řekl.“ Řekl, že vstane z mrtvých a povstal, řekl, že i jeho lid povstane a také povstane. Pojdte se podívat na místo, kde ležel. Jděte rychle...“ Anděl nechtěl, aby se ženy dlouho dívaly do hrobu, neboť bylo nutno vykonat úkol a práci. V tomto světě nemůžeme prožívat všechn svůj čas v rozjímání, třebaže by to bylo nebeské. Zapiš si slova anděla: Nejdřív „Podívejte se“, a potom „Jděte rychle“. Bud si jist, že je to skutečnost, a potom, ať se o tom dovědí i druzí. Co víš, řekni a učiň to „rychle“. Ať jsou tvé nohy rychlé. Postarej se, aby takové dobré zprávy, které neseš, nebyly dlouho na cestě. „Králova věc spěchá!“

„Jděte rychle povědět jeho učedníkům, že byl vzkříšen z mrtvých; jde před nimi do Galileje, tam ho spatří.“ Matoušovo evangelium je **Evangelium království**. Když je psal, zabýval se hodně opovrhovaným krajem, zvaným „Galilea pohanů“, tím krajem v pobřeží, který se nás právě tak dotýká, jako i vyvolených ze semene Abrahamova. Zde, v Galileji je místo, kde Ježíš zahájil první veliké shromáždění své Církve po svém vzkříšení.

KRISTOVO SLAVNÉ VZKŘÍŠENÍ (J 20,1-31)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Reformace* – [zde](#).

Dobrý den. Máme dnes významnou příležitost, kdy se jako křesťané můžeme společně podívat do Božího Slova a uctívat Boha skrze slyšení Jeho Slova a poslušnost vůči němu. I dnes chceme vzít Jeho Slovo, které je světlem pro naše nohy a nechat se jím usvědčit, kde je to potřeba, povzbudit ve víře a hlavně nasytit, abychom jím rostli ke spasení (1Pt 2,2). Pojdme tedy otevřít Písmo a budeme číst z Janova evangelia 20. kapitoly.

Opustili jsme text Janova evangelia na sklonku pátečního dne a viděli jsme dva nové odvážné vyznavače Krista – Josefa z Arimatie a Nikodéma. Vyžádali si na Pilátovi tělo Ježíše a pochovali ho do nového hrobu, který byl blízko popraviště. A Matouš (Mt 27,60) podotýká, že to byl Josefův nový hrob, který si nechal vytesat ve skále. Zdálo se, že to vše sledovaly ženy, které stály pod křížem. Potom byla sobota a všichni zachovali sobotní odpočinek. Všichni, kromě jedné malé skupiny lidí.

A tak zatímco Ježíšovi učedníci, kteří před několika hodinami statečně vyznávali „půjdeme za tebou až na smrt“, se nyní rozprchli a schovávali se před židovskými vedoucími, projevíli tito vedoucí mnohem více víry, než učedníci Ježíše. V sobotu šli za Pilátem.

- *Nazítří, po dni příprav, se vrchní kněží a farizeové sešli u Piláta. „Pane,“ řekli mu, „vzpomněli jsme si, že když ten bludař ještě žil, řekl: ‚Po třech dnech vstanu.‘ Nařid’ tedy, ať je hrob hlídán až do třetího dne, aby snad v noci nepřišli jeho učedníci, neukradli ho a neřekli lidu: ‚Vstal z mrtvých!‘ To by byl ještě horší blud, než ten první!“ „Máte stráž,“ odpověděl jim Pilát. „Jděte a hlídejte, jak umíte.“ A tak šli, zapečetili kámen a obsadili hrob strážnými. (Mt 27,62-66)*

Všimněte si zajímavé věci – nepřátelé Krista říkají, že si vzpomněli na jeho slovo! Oni si pamatovali, co Kristus řekl, a jednali podle toho (v negativním smyslu) zatímco jeho nejbližší přátelé, učedníci, nevěnovali pozornost jeho slovům a šli hledat živého mezi mrtvé. Jeho nejbližší jednají ve své vlastní troufalé „víře“, která byla totální nevěrou vůči Kristu.

I. Prázdný hrob

- *První den po sobotě, když ještě byla tma, šla Marie Magdalská k hrobu a spatřila, že kámen je od hrobu odvalen. Běžela k Šimonu Petrovi a k tomu učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník vstali a šli k hrobu. Oba dva běželi, ale ten druhý učedník předběhl Petra a byl u hrobu první. Sehnul se a viděl tam ležet lněná plátna, ale dovnitř nevešel. Po něm přišel Šimon Petr a vešel do hrobu. Uviděl tam ležet lněná plátna, ale šátek, jímž ovázali Ježíšovu hlavu, neležel mezi plátny, nýbrž byl svinut na jiném místě. Potom vešel dovnitř i ten druhý učedník, který přišel k hrobu dřív; spatřil vše a uvěřil. Dosud totiž nevěděli, že podle Písma musí vstát z mrtvých. Oba učedníci se pak vrátili domů. (J 20,1-10)*

Hned z rána, ještě za tmy, šly ženy pomazat mrtvé tělo Ježíše. Nevěděly, že u hrobu stojí stráž a přemítaly nad tím, kdo jim odvalí ten těžký kámen, kterým byl hrob zakrytý. Jako první ke hrobu dorazila Marie Magdaléna. Je pravděpodobné, že se ženy v pátek domluvily, že se sejdou u Ježíšova hrobu a pomažou Ježíše k pohřbu. Chtěly pomazat mrtvé tělo, ale už nikdy neměly příležitost to udělat. Přesto Ježíš nebyl bez pomazání.

Marie, sestra Lazara, pomazala Ježíše. Vylila to nejvzácnější, co měla, na Ježíše. Vzala svůj poklad a obětovala ho Ježíši – Jan to popisuje ve dvanácté kapitole a Ježíš při té příležitosti řekl, že ho Marie pomazala k pohřbu (J 12,7). A vzpomínáte si na to, co se potom stalo? Jidáš to odsoudil! Potřebujeme mít postoj jako Marie, takže neváhejme a vylejme svůj poklad na Ježíše, kdykoliv se naskytne příležitost. Někdo to možná odsoudí, ale ať neskončíme jako ženy, které chtěly sloužit Ježíši, ale už to nebylo možné.

Tyto ženy šly k hrobu v nevěře. Nevěřily totiž ani tomu, co říkal Ježíš (že vstane z mrtvých), ani tomu, co se dozvěděli u hrobu. Podívejte se na to, jak tyto události komentuje Matouš:

- *Když uplynula sobota a začínal první den týdne, přišly Marie z Magdaly a jiná Marie, aby se podívaly k hrobu. A hle, nastalo velké zemětřesení, neboť anděl Páně sestoupil s nebe, odvalil kámen a usedl na něm. Jeho vzezření bylo jako blesk a jeho roucho bílé jako sníh. Strážci byli strachem bez sebe a strnuli jako mrtví. Anděl řekl ženám: „Vy se nebojte. Víím, že hledáte Ježíše, který byl ukřižován. Není zde;*

byl vzkříšen, jak řekl. Pojdte se podívat na místo, kde ležel. Jděte rychle povědět jeho učedníkům, že byl vzkříšen z mrtvých; jde před nimi do Galileje, tam ho spatří. Hle, řekl jsem vám to.“ Tu rychle opustily hrob a se strachem i s velikou radostí běžely to oznámit jeho učedníkům. (Mt 28,1-8)

Anděl řekl ženám, že Ježíš vstal z mrtvých. A přirozenou reakcí na prázdný hrob je říci to ostatním. Marie Magdaléna spěchala za učedníky. A Jan zapsal, co Marie učedníkům řekla: „Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kam ho položili“ (J 20,2). To je popis zarmoucené nevěry. Ježíš o tom mluvil, hrob byl prázdný, anděl řekl ženám, co se stalo, ale co říká Marie? „Nevíme, kam Pána dali.“ To je šokující! A učedníci stejně nevěřili jejím slovům. Dokonce, i když se později setkala se vzkříšeným Ježíšem a znovu mluvila s učedníky, jejich reakce byla stále stejná. Bylo tady těch jedenáct, kteří s ním byli tři roky a kteří tolikrát slyšeli, že zemře a vstane z mrtvých. Byli to oni, kdo prohlašovali, nikdy tě neopustíme. Jak nyní reagovali?

- *Těm však ta slova připadala jako blouznění a nevěřili jim. (Lk 24,11)*

Oni nevěřili, byli skeptičtí, potřebovali důkaz. To je šokující obraz – Ježíšovi nepřátelé brali Jeho slova vážněji než Jeho přátelé. Říkali, že si pamatují, co tento ‚podvodník‘ tvrdil, že vstane z mrtvých a že chtějí, aby se proti tomu nějak zakročilo. Naproti tomu jeho nejbližší, jeho přátelé, přišli, aby pomazali jeho mrtvé tělo, byli zmatení, když viděli prázdný hrob a nevěřili tomu, co jim tvrdil anděl. To ukazuje, jak moc špatně na tom je lidské srdce – dokonce i srdce učedníků. Ale náš text říká, že zde byli dva učedníci, kteří přece jen zareagovali ještě nějak jinak. Petr a Jan

se rozběhli ke hrobu. Učedník, kterého Pán velmi miloval a učedník, který svého Pána velmi zklamal.

Zastavme se tu na chvíli a zamysleme se nad tím, proč tolik pospíchali ke hrobu. Oba se potřebovali přesvědčit, že Pán je živý. Jan miloval Pána, a když viděl prázdný hrob – uvěřil. Petr také miloval Pána, ale myslím, že nyní běžel ke hrobu, ještě z dalších důvodů. Jsem přesvědčený o tom, že poslední dvě noci Petr velmi špatně spal. Myslím, že kdykoliv zavřel oči, viděl Ježíšův pohled ve chvíli, kdy tvrdil příbuznému Malchose, že Ježíše opravdu nezná. Petr věděl, že to prohrál na celé čáře.

Nyní Petr slyší senzační zprávu – Pán žije! Jeho reakce je okamžitá – potřebuje mít jistotu. Petr neví přesně, co má hledat u prázdného hrobu, ale běží za Ježíšem. Petr zhřešil proti Pánu a potřebuje narovnat svůj vztah s Pánem. Proto utíká k Ježíši. Petr vyřešil svůj vztah s Pánem až o několik dní později na břehu Galilejského moře. Teprve tehdy, když ho zarmoutilo Pánovo slovo, mohl být obnoven. Nyní jenom běží k prázdnému hrobu.

Co se to vlastně stalo, že Petr tak jednoduše zapřel Pána? Třikrát – jak Pán předpověděl – tvrdil, že nezná „toho člověka“. Malá služka na nádvoří velekněze ho usvědčila z jeho nevěry. Jak se to stane, že člověk takto dramaticky selže? Nikdy se to neděje jen tak. Obvykle je tu nějaký proces. Podívejme se v rychlosti na to, proč Petr selhal v následování Pána, a vezměme si poučení z Božího Slova.

1. Spoléhání na sebe

- *Šimon Petr mu řekl: „Pane, proč tě nemohu nyní následovat? Svůj život za tebe položím.“ (J 13,37)*

- *Na to mu řekl Petr: „Kdyby všichni od tebe odpadli, já nikdy ne!“ (Mt 26,33)*

To byla obrovská sebechvála – ostatní možná, ale já **nikdy**. Petr spoléhal sám na sebe. Chodit v duchu ale znamená, že na sebe člověk vůbec nespolečá. Petr bláhově vyznává sám sebe. Marek (14,31) dodává, že ostatní dělali totéž. Ta sebedůvěra, která byla v Petrovi, ovlivnila druhé. Petr spoléhal sám na sebe. Kdykoliv spoléháme na sebe, vede nás to k další věci:

2. Absence modlitby

Petr se nemodlil. Ježíš žádal učedníky, aby se modlili spolu s ním. Třikrát je našel spící. Často se modlíme jenom tehdy, když jsme v krizi. Je to proto, že spoléháme jenom sami na sebe. Minulou neděli jsme mluvili o modlitbě a viděli jsme, jak moc se potřebujeme modlit – a nejvíce právě za ty věci, které nám připadají nejlehčí, nejjednodušší, nejobyčejnější. Modlitba ukazuje, že spoléháme na Pána a na jeho vedení, nikoliv na sebe.

3. Tělesné jednání

Spoléhání na sebe a život bez modlitby vedly k tomu, že Petr jednal tělesně. Vzpomínáte si, jak se vrhl proti velkému zástupu ozbrojených lidí? Jak zasáhl sluhu velekněze a usekl mu ucho? Petr byl přirozený vůdce a dodával lidem důvěru, ale Pán viděl lépe. Dotkl se useknutého ucha a uzdravil ho. Sebedůvěra vede k tomu, že se nemodlí a potom jedná tělesně – může to vypadat zbožně, ale je třeba to konfrontovat Písmem.

4. Následování z bezpečné vzdálenosti

Petr se krok za krokem propadal hlouběji. Spoléhal na sebe, nemodlil se, jednal tělesně a to vše vedlo k tomu, že přes všechna svá velká prohlášení o tom, že položí život za Ježíše, nakonec následoval Ježíš zpozďálí. Petr většinu času chtěl být v čele, chtěl vést, ale nyní následuje z bezpečné vzdálenosti. V určitém okamžiku úpadku chce následovat Ježíše, ale jenom zdálky, aby ho nepoznali. Nechce, aby někdo věděl, že je následovníkem Krista. Tyto věci ho nakonec dovádí do společenství s nepřáteli Krista.

- *Když zapálili uprostřed nádvoří oheň a sesedli se okolo, přisedl mezi ně i Petr. (Lk 22,55)*
- *Šimon Petr stál ještě u ohně a zahříval se. Řekli mu: „Nejsi i ty z jeho učedníků?“ On to zapřel: „Nejsem.“ (J 18,25)*

Petr si ohříval ruce. Když následujete Ježíše zpozďálí a nechcete, aby to někdo věděl, tak se vám brzo stane, že se budete na bitevním poli ohřívat u špatného ohně. Jako kdyby Petr chtěl být co nejméně podobný Kristu a co nejvíce podobný nepřátelům. Chtěl vypadat jako jeden ze světa. A na tomto místě, v tuto chvíli Petra zasáhl Ježíšův pohled a on se hořce rozplakal. To se stalo tu noc před ukřižováním Pána. Nyní Petr hledá Pána, kterého zradil. Petr chtěl napravit své selhání, a tak utíká ke hrobu. Ovšem Petra hned tak něco nepřesvědčí. Petr potřeboval dospět k tomu, že nemůže spoléhat sám na sebe. To se stalo teprve v následující kapitole, kdy ho Pán Ježíš konfrontoval a nakonec obnovil svým slovem:

- *Zeptal se ho potřetí: „Šimone, synu Janův, máš mne rád?“ Petr se zarmoutil nad tím, že se ho potřetí zeptal, má-li ho rád. Odpověděl mu: „Pane, ty víš všechno, ty víš také, že tě mám rád.“ Ježíš mu řekl: „Pas mé ovce!“ (J 21,17)*

Teprve zde – o řadu dní později Petr naprosto kapituloval před Pánem. Když ale v neděli ráno Petr uviděl prázdný hrob, žasl. Byl udivený nad tím, co se stalo. Petr tomu na rozdíl od Jana ještě nevěřil. Jen žasl. O něco málo později, pravděpodobně během cesty od hrobu, se Petr setkal se vzkříšeným Pánem. Ale k úplnému obnovení došlo až u jezera v Galileji.

Naproti tomu Jan, když viděl prázdný hrob a složená plátna, která ukazovala na to, že Ježíšovo tělo nikdo neukradl, uvěřil. Přesto ani Jan si nedokázal dát věci dohromady, jak čteme v 9. verši:

- *Dosud totiž nevěděli, že podle Písma musí vstát z mrtvých. (J 20.9)*

Přesto tady vidíme první zázrak víry ve 20. kapitole. Vedle zoufalé nevěry Marie Magdalény a troufalé nevěry učedníků i Petra je tady záblesk víry. Jan uvěřil. A to nás vede k dalšímu nadějnému setkání:

II. Ježíš a Marie

- *Ale Marie stála venku před hrobem a plakala. Přitom se naklonila do hrobu a spatřila dva anděly v bílém rouchu, sedící na místě, kde před tím leželo Ježíšovo tělo, jednoho u hlavy a druhého u nohou. Otázali se Marie: „Proč pláčeš?“ Odpověděla jim: „Odnesli mého Pána a nevím, kam ho položili.“ Po těch slovech se obrátila a spatřila za sebou Ježíše; ale nepoznala, že je to on. Ježíš jí řekl: „Proč pláčeš?“*

Koho hledáš?“ V domnění, že je to zahradník, mu odpověděla: „Jestliže tys jej, pane, odnesl, řekni mi, kam jsi ho položil, a já pro něj půjdu.“ Ježíš jí řekl: „Marie!“ Obrátila se a zvolala hebrejsky: „Rabbuni“, to znamená ‚Mistře‘. Ježíš jí řekl: „Nedotýkej se mne, dosud jsem nevystoupil k Otci. Ale jdi k mým bratřím a pověz jim, že vystupuji k Otci svému i Otci vašemu a k Bohu svému i Bohu vašemu.“ Marie Magdalská šla k učedníkům a oznámila jim: „Viděla jsem Pána a toto mi řekl.“ (J 20,11-18)

Marie se dívá na anděly. Brečí. Já nevím, kde je Pán. Otočila se a tam je Pán. Ale ona ho nepoznala. Proč pláčeš, ptají se andělé. Ale ona je více zaujatá mrtvým Ježíšem než živými anděly. V patnáctém verši jí Ježíš říká jménem: Marie. Když zavolá její jméno, ona se k němu otočí. Proč se od něho obrátila, když s ním předtím začala mluvit? Možná jen chtěla skrýt svůj zármutek. Možná však byla zaujata jinou podívanou. Marie nepoznala Pána, ale andělé ano. Když přišel Ježíš, andělé se nepochybně klaněli a ona se možná jen užasle dívala na to, co dělají. Do toho zní Ježíšův hlas: MARIE! Ona volá Rabbuni. Ještě se mě nedotýkej. Ještě jsem nevystoupil k Otci, ale jdi k bratřím. Je tam veliká sláva a veliká milost. Nebyl to jenom Petr, kdo sliboval, že zůstane. Přesto Ježíš říká: Jdi k **mým** bratřím a řekni jim, že vystupuji k Otci svému a Otci **vašemu**. Spasení se uskutečnilo. Už je to i váš Otec.

Jde o to být v pravý čas tam, kde máte být. Bůh se postará o zbytek. Bůh zjevuje svou velikost a slávu tím, že používá ty, kdo nejsou velicí a mocní. Když je cílem závislost, tak slabost je ohromnou výhodou. A Marie je velice slabá. Marie hledala špatnou věc. Ve skutečnosti hledala

tu nejhorší věc. Hledala mrtvé tělo Pána v den, kdy On řekl, že bude živý. Byla zničená, když nemohla najít to nejhorší. A když našla Ježíše, tak ho nepoznala! Co hledáme my, moji milí? Co hledáš ve svém životě?

Marie chtěla obejmout Pána, vrhnout se mu do náruče, ale ještě nebyl ten pravý čas. Jestliže máme být ve službě, tak Ježíš bude chtít, abychom přestali dělat věci, které nás těší a zdají se být velmi duchovní. Ježíš jí říká, přestaň. Není nic nebezpečnějšího, než když někdo dělá něco, do čeho povolal sám sebe, než když dělá něco jenom pro své potěšení a svou radost a vydává to za službu. Varujte se služebníků, kteří ke službě ustanovili sami sebe.

Musíme dělat to, k čemu nás povolal Ježíš. A až na výjimky k tomu budeme potřebovat také jeho tělo, církve – aby rozpoznala naše povolání a ustanovila nás pro službu Kristu. A když jednáme na základě Kristova povolání, bude to znamenat, že opustíme místo bezpečí a budeme dělat to, co Pán řekl. Všimněte si, že On nás posílá od sebe, ale jde s námi, je vedle nás, je před námi.

V Janovi 6 od Pána odcházejí lidé, kteří se nemohou srovnat s Jeho učením. V okamžiku, kdy porozumíme evangeliu, jsou před námi jenom dvě možnosti. Tito lidé si vyvolili jednu možnost a šli pryč. Jaká je ta druhá možnost?

- *Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku. (Mt 28,18-20)*

On je v tom s námi – až do skonání tohoto věku. A to nás vede k setkání:

III. Za zavřenými dveřmi

- *Téhož dne večer – prvního dne po sobotě – když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš a postavil se uprostřed nich a řekl: „Pokoj vám.“ Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána. Ježíš jim znovu řekl: „Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, a komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ (J 20,19-23)*

Byl to velmi nabitý den tento první den po sobotě. Bylo zde mnoho setkání Pána s učedníky – setkal se s ženami u hrobu, s Marií Magdalénou, s Petrem, Jan uvěřil, když spatřil prázdný hrob, Ježíš měl vynikající biblické studium se dvěma učedníky, kteří šli do Emauz, ale hlavní bod programu měl teprve přijít.

Učedníci měli nespočet důkazů, přesto byli nesmírně ustrašení a ze strachu před židovskými vedoucími se sami uvěznili. Víte, strach je tím nejlepším žalárníkem a dokáže nás uvěznit i mimo zdi vězení. Ale ten, který o sobě říká „Já jsem dveře“, nepotřebuje dveře. Ani učedníci nepotřebovali dveře. Měli Krista, který nyní stojí uprostřed nich za zavřenými dveřmi a který jim přináší milost. Říká jim „Pokoj vám“. Ukazuje jim rány. Učedníci se radují. Ježíš potvrzuje svou milost a znovu

jim dává svůj pokoj. Ale spolu s tím přichází také závazek, úkol, poslání. Požehnání znamená také vyslání:

- *Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás. (J 20,21)*

Nebylo to naposledy, kdy je Ježíš vyslal a ubezpečoval o JEJICH, resp. o NAŠEM poslání. Když se s nimi loučil v Matoušovi 28, jak jsme to četli před chvílí, nebo jak to zapsal Lukáš:

- *... ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země. (Sk 1,8)*

Když Ježíš vysílá své učedníky, naplňuje se jeho modlitba ze 17. kapitoly Jana, kdy se Ježíš modlí k Otci a říká:

- *Jako ty jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa. (J 17,18)*

Pán vysílá své učedníky do světa, Pán posílá nás. Přejde den, kdy budeme jenom s ním, v jeho přítomnosti a bude čas na to, abychom se těšili jenom z jeho přítomnosti, oslavovali ho a radovali se z něj. Ale nyní je největším úkolem církve i jednotlivých věřících nést evangelium do celého světa.

IV. Můj Pán můj Bůh

- *Tomáš, jinak Didymos, jeden z dvanácti učedníků, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní mu řekli: „Viděli jsme Pána.“ Odpověděl jim: „Dokud nevidím na jeho ruce stopy po hřebecích a dokud nevložím do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím.“ Osmého*

dne potom byli učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ač byly dveře zavřeny, Ježíš přišel, postavil se a řekl: „Pokoj vám.“ Potom řekl Tomášovi: „Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuj a věř!“ Tomáš mu odpověděl: „Můj Pána a můj Bůh.“ Ježíš mu řekl: „Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.“ (J 20,24-29)

Tomáš nebyl s učedníky, když tam byl Pán. Nevíme proč, ale asi by neměl dobrou omluvu, protože se snaží nějak omluvit sám sebe. Dělá to stejně jako mnoho lidí v naší zemi – popře identitu Ježíše. A jde ještě dál – nežádá jenom důkaz viditelnosti, ale chtěl to ještě zakusit. I dnes slyšíme čas od času výmluvu lidí – dokud si na to nesáhnu, neuvěřím. Ovšem je to jenom hloupá výmluva. Stačí, když se jich zeptáme, jestli si někdy sáhli na svou prapraprababičku. Přesto je nemusíme přesvědčovat o tom, že je.

Pro Tomáše to musel být strašný týden. Tomáš nebyl zbabělec ani zatvrzelý nevěřící. Tomáš pochyboval. A celý ten týden si musel připadat jako blázen. Ostatní tvrdili, že viděli Pána a on s nimi trávil svůj čas. Tomáš čekal na důkaz. A byl to právě on, kdo po týdnu pochybností potřeboval slyšet Pánovo „Pokoj vám“. Muselo to být jako balzám pro jeho uši. V okamžiku, kdy uviděl rány Ježíše, nepotřebuje další důkazy. A jeho srdce volá: „Můj Pán, můj Bůh!“ To je volání srdce usvědčeného milostí Pána Ježíše Krista.

Toto volání je voláním křesťanů. Toto volání znamená nejenom vyznání Krista, ale také pokoření se pod mocnou ruku Boží, znamená

uznání jeho autority, uznání jeho vlády, znamená to podřízení se Kristu, poslušnost a následování Pána. To znamená, že on je Pán. Tomáš vyznává, protože viděl Krista a Pán říká, že jste blahoslavení, když jste neviděli a uvěřili. To je smysl Janova evangelia. Proto ho napsal. To je také poslední bod dnešního kázání:

V. Naše reakce

- *Ještě mnoho jiných znamení učinil Ježíš před očima učedníků, a ta nejsou zapsána v této knize. Tato však zapsána jsou, abyste věřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží, a abyste věřice měli život v jeho jménu. (J 20,30-31)*

Jan popisuje důvod napsání svého evangelia. Důvodem je seznámit nás s Kristem, ukázat na jeho velikost, na jeho nádheru, na jeho slávu. Vidět dílo vykoupení, které pro nás připravil. A Jan to ukazuje nejenom na Pánu, ale také na lidech, kteří jsou proměněni Jeho mocí.

I my jsme dnes viděli čtyři příběhy lidí – **troufalou** nevěru Petra a Jana, kteří spěchali ke hrobu, ale také víru Jana, který viděl prázdný hrob. **Zoufalou** nevěru Marie Magdaleny, kterou nahradilo smělé svědectví víry. **Ustrašenou** nevěru učedníků, zavřených ze strachu před pronásledováním, která byla proměněna v životní poslání víry. Nyní již budou neohroženě získávat učedníky pro vzkříšeného Pána. Viděli jsme **pochybovačnou** nevěru Tomáše, která se mění ve zvolání víry: „Můj Pán a můj Bůh!“ To je moc vzkříšeného Krista. Jenom On má moc od základu proměnit náš život.

Volá nás k tomu, abychom odložili svou nevěru a věřili. Volá nás k tomu, abychom se spolehli na něj a dokonané dílo kříže, abychom odložili svůj hřích, činili pokání, tedy odvrátili se od svých hříchů a žili pro něj a pro jeho království. Čiňte pokání a věřte evangeliu! Nepochybuj a věř! To je výzva Krista. Jak se k ní postavíte?

- *Bůh vám domlouvá našimi ústy; na místě Kristově vás prosíme: dejte se smířit s Bohem! (2K 5,20)*

Amen.

AVŠAK KRISTUS VSTAL Z MRTVÝCH! (1K 15,20)

Alois Adlof

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Tato zvěst velikonoční proměnila zármutek těch, kteří pod křížem Páně plakali a kvíleli nad zmařenými nadějemi. Vstal! Zvěstovali andělé, vstal Pán právě! Potvrzovali jeden druhému, ale i on sám přišel živý mezi ně a mluvil s nimi. Pochybnost byla zaplašena, a srdce jejich jávalo v plné jistotě, že Pán, který umíral na kříži a pohřben byl, vstal z mrtvých a je živ. A od té doby v plné jistotě svědčili, že Ježíš Kristus umřel za hříchy naše a vstal z mrtvých pro ospravedlnění naše. A když doplňovali počet apoštolů po odchodu Jidášově, bylo jim jasné, že musí zaujmout místo mezi nimi a s nimi jeden, který byl spolu s nimi svědkem jeho vzkříšení (Sk 1,22). Ba, zvěst o zmrtvýchvstání Pána Ježíše je podstatná část evangelia, a kdekoliv se vypravuje o Spasiteli, tam se musí vypravovat o jeho kříži a o jeho zmrtvýchvstání. A mluvilo-li by se o všem krásném, co Ježíš kázal, co konal a scházelo-li by tomu, že z mrtvých vstal, to by nebylo evangelium. Ba, tak důležité je, že Kristus z mrtvých vstal, že apoštol potvrzuje, že všecko ostatní je nic a všecko rozplývá se v dým bez této stěžejní základní pravdy spasení. „A jestliže Kristus nebyl vzkříšen, pak je naše zvěst klamná, a klamná je i vaše víra. Nebyl-li však Kristus vzkříšen, je vaše víra marná, ještě jste ve svých hříších“ (1K 15,14.17).

Co by bylo platné kázat o těch pěkných podoběnstvích Kristových, co o jeho krásném životě, co o jeho smrti na kříži, kdyby konec všeho byla smrt a zetlení v hrobě? My cítíme, že bychom neměli žádné naděje, nebylo by vysvobození z hříchu, neměli bychom žádné vyhlídky na domov, na spatření svatého Boha. Nebylo by žádné jistoty, že jeho oběť na kříži byla by co platná, nebylo by žádného života věčného. Apoštol předkládá Korintským všechny důsledky toho, kdyby byl Kristus nevstal. Ó, jak smutný by byl všechn život. Jaká tma v duši, jaká hrozná budoucnost, jaká smutná věčnost. Všecko by bylo daremné. Kázání o Kristu a o Bohu daremné. Co by bylo platné kázat o Kristu, který nemá žádné síly, žádné moci, který nemůže vysvobodit, potěšit, vytrhnout ze smrti.

Ó, pak naši miláčci zahynuli, a není s nimi shledání. Ó, pak není proč sušit slzy a není naděje, že bude vyrovnání všeho, co nás kdy zaráží, ba není odpuštění hříchu, ještě jsme ve svých hříších a není možnosti sejít se s Bohem. A doufat jen v Krista jako v reformátora, učitele, učence, kazatele, spravedlivého, hodného člověka, ó, jak málo nás může potěšit v zklamáních života, na prahu hrobu, v nemoci i v umírání, tváří tvář věčnosti!

Apoštol praví: „Máme-li naději v Kristu jen pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí!“ (1K 15,19). Ale Kristus vstal z mrtvých! To je jásavý výkřik apoštolův ke všemu, co ho trápilo, soužilo, co mu stálo v cestě, a to je to, co mu dávalo odvahy a radostné jistoty, když zvěstoval evangelium Boží o Synu Božím, který se prokázal být Synem Božím mocně podle Ducha posvěcení skrze zmrtvýchvstání (Ř 1,6). To je právě průkaz, důkaz, že ten, který zmíral na kříži, byl sám Pán z nebe. Proto, že je to Syn Boží, o němž se káže, je to evangelium moci a proto se za ně Pavel nestyděl, nestyděli se za

ně apoštolové, nestyděli se za ně, kteří tvořili řady prvních svědků: „Je to moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří, předně pro Žida, ale také pro Řeka. Vždyť se v něm zjevuje Boží spravedlnost, která je přijímána vírou a vede k víře; stojí přece psáno: „Spravedlivý z víry bude živ“ (Ř 1,16-17). Ten, který zvítězil nad smrtí, nad hrobem, nad všelikou mocí hříchu a pekla, je silný Spasitel a jistotně netřeba se stydět za něj ani se obávat, že dílo své pro nás a v nás nedokoná.

V první řadě zmrtvýchvstáním Páně je nám zaručeno, že život Pána Ježíše nebyl marný, a že to, co o něm Písmo předzvěštovalo, také skutečně naplnil. Oč tu šlo? Proč zmíral na kříži? Proto, že Hospodin uvalil na něj nepravosti nás všech. On ho učinil naším zástupcem, Beránkem, aby sňal a nesl náš hřích. „Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. Jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech. položil svůj život v oběť za vinu“ (Iz 53). Dal život svůj mzdu na vykoupení za mnohé (Mt 20,28). Na odpuštění hříchů našich vylita byla jeho krev (Mt 26,28). V něm máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů podle bohatství milosti jeho (Ef 1,7). Kříž Ježíšův je naše spojení s Otcem, „na svém těle vzal naše hříchy na kříž, abychom zemřeli hříchům a byli živi spravedlnosti. Jeho rány vás uzdravily“ (1Pt 1,24). Krev Krista Ježíše, Syna Božího, očišťuje nás od všelikého hříchu (1 J 1,7).

Ó, jaké to skvostné věci zvěstuje nám smrt Syna Božího! Jaké milostné poselství s kříže! Jaká to velikost toho, že na místě našem zmíral, že vinu naši shladil, Božím požadavkům zadost učinil, s Bohem nás smířil. Apoštol to vyjadřuje slovy: „I vás, kteří jste dříve byli odcizeni a

nepřátelští Bohu svým smýšlením i zlými skutky, nyní s ním smířil, když ve svém pozemském těle podstoupil smrt, aby vás před Boží tvář přivedl svaté, neposkvrněné a bez úhony“ (Ko 1,21-22). Kdo to všechno může popsat, vystihnout, vyložit, co všechno znamená smrt Pána Ježíše na kříži! Kristus jednou je obětován k shlazení mnohých hříchů. „Protože Ježíš obětoval svou krev, smíme se, bratří, odvážit vejít do svatyně cestou novou a živou, kterou nám otevřel zrušením opony - to jest obětováním svého těla. Máme-li tedy tak velikého kněze nad celým Božím domem, přistupujme před Boha s opravdovým srdcem a v plné jistotě víry, se srdcem očištěným od zlého svědomí a s tělem obmytým čistou vodou. Držme se neotřesitelné naděje, kterou vyznáváme, protože ten, kdo nám dal zaslíbení, je věrný“ (Žd 10,19-23).

Ó, jak slavné věci nám to získala smrt Kristova, jaké slavné očištění od hříchů, jaké vzácné spojení s Otcem. A je tomu skutečně tak? Toho jistotu nám dává zmrtvýchvstání Páně. „Toho Ježíše vzkřísil Bůh, jehož my všichni svědkové jsme,“ svědčil Petr v den vylití Ducha svatého. Kdyby byl nevstal, byli bychom nadále ve svých hříších, nebylo by seslání Ducha svatého, nebylo by té radostné jistoty, že hřích je shlazen, Bůh smířen, a že smíme s radostí k němu se hlásit: Otče náš, který jsi v nebesích. Víra v živého Krista je to, co nás v Duchu sv. obživilo.

A jako jeho vzkříšení je jistotou a zárukou našeho smíření s Otcem, našeho odpuštění hříchů a vysvobození od nich, naší svobody a našeho měšťanství v nebesích, tak je také našeho vítězství nad smrtí a našeho vzkříšení. To je naše veliká radost. „Neboť jako v Adamovi všichni umírají, tak i skrze Krista všichni obživeni budou.“ A ta naše útěcha nad hrobem našich milých. Není

třeba lkát. Přijali-li jsme živého Krista za svého Spasitele, přijali jsme s ním i život. „Jestliže pak Duch toho, který vzkřísil Ježíše z mrtvých, ve vás přebývá, tedy ten, který vzkřísil Krista z mrtvých, obživí i smrtelná těla vaše pro přebývajícího Ducha jeho ve vás“ (Ř 8,11). „Nebo poněvadž jsme s ním vstípení připodobněním smrti jeho, tedy i vzkříšení budeme“ (Ř 6,5). I to naše porušitelné tělo účastno bude neporušitelnosti těla Kristova. „Tak bude i vzkříšení z mrtvých. Rozsívá se porušitelné, vstane neporušitelné: rozsívá se tělo tělesné, vstane tělo duchovní.“ „Musí zajisté toto porušitelné tělo obléci neporušitelnost a smrtelné toto obléci nesmrtelnost – a tehdy se naplní řeč, kteráž zapsána jest: Pohlcena je smrt ve vítězství.“ (1K 15,53.54). Ó, není potřebí rmoutiti se jako ti, kteří naděje nemají. „Neboť jako věříme, že Ježíš umřel a z mrtvých vstal, tak Bůh i ty, kteří by zesnuli v Ježíšovi, přivede s ním.“ (1Te, 4,14).

Ono velikonoční jitro bylo jitem života, vítězstvím nad smrtí. „Kde je, smrti, osten tvůj? Kde je, peklo, vítězství tvé? – Ale Bohu díky, který dal nám vítězství skrze Pána našeho Jezukrista.“ (1K 15,55.57). Jeho vítězství je naše, jeho život je náš život, jeho smrt a co skrze ni učinil, je naše, Kristus ukřižovaný je náš, Kristus vzkříšený je náš. Ó, jak bychom se neradovali a netěšili nad tím velikým dnem vzkříšení a nechápali, proč církve hned v dobách apoštolských slavila první den v týdnu a vzpomínali vděčně, že Pán vstal v neděli ráno.

Zmrtvýchvstání Páně je zárukou, že smrt jeho je naše vykoupení, je zárukou i našeho zmrtvýchvstání, a zmrtvýchvstání Páně je naší radostnou jistotou, že je živ a že slyší nás, že nás zastupuje u Boha, že je naším veleknězem a pomocníkem. Je s námi po všechny dny naše. Je živ! A jako

apoštolové byli naplnění jistotou, že jejich Spasitel je živ, jsme naplnění jistotou i my. Náš Spasitel je živ. A jestli kolem nás vidíme pomíjitelnost všeho, vidíme-li, že nelze opřít a spolehnout se na veliké, mocné lidi, že poměry a okolnosti se mění, my smíme stálí zůstat a pevně stát na skále. Pán praví: Já živ jsem, i vy živi budete. V něm je naše skála. On neumírá, Ježíš Kristus včera i dnes tentýž i na věky. „A víme, že Syn Boží přišel a dal nám smysl, abychom poznali toho pravého, a jsme v tom pravém i v Synu jeho Ježíši Kristu, On je ten pravý Bůh a život věčný“ (1J 5,20). Je živ! V dobách zármutku naplnila tato jistota srdce zkormoucených učedníků. Naplnila srdce sklíčených svatých. Toto velikonoční poselství je poselstvím radosti i pro tebe. Proč tesknit, proč se bát? Ježíš je živ. A jeho pozdrav platí i dnes: Pokoj vám! „Co se strašíte a proč myšlení vstupují na srdce vaše? Vizte ruce mé i nohy mé.“ (Lk 24,38.39). A jako tenkrát zradovali se učedníci vidouce Pána, tak i dnes radujeme se. Je živ, je blízko nám, je mezi námi a Duchem svým chce přebývat v našich srdcích skrze víru. Nebudiž nevěřící, ale věrný! A patře na něj, na toho živého Krista, a přijímaje od něho moc vzkříšení (Fp 3,10), nebudeš mocí jinak než říci, svému Pánu: „Pán můj a Bůh můj“ (J 20,28) a budeš svědkem jeho vzkříšení.

V první pak řadě budeš nevýslovně šťasten, že Ježíš je živ a pak povíš o tom jiným, že Ježíš je živ, že vstal z mrtvých v pravdě.

VZHŮRU K NEBESŮM (20)

Elizabeth Prentissová

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

V dubnu.

Nové naučení opět, které mi téměř zlomilo mé srdce. Při prohlídce papírů otcových našel Arnošt deníček, skutečně krátký ve svých zápisech, avšak poučili jsme se z něho, že o všech oněch výročích naší svatby a narozeninách, kdy jsem se domýšlela, že jeho přísné náboženství odvádělo ho opodál z našeho veselí, trávil ten čas v postu a na modlitbách za nás a naše děti! Ó, kéž bych se již jednou naučila té sladké lásce, která neobmýšlí zlého a všemu věří! Kdo ví, kolik požehnání sestoupilo na nás a na naše děti pro tyto modlitby! Kolik zlého bylo asi jimi odvráceno! Drahý, starý otče! Ó, kéž bych mohla ještě jednou ovinout své milující paže kolem něho a přivítat ho ještě jednou do našeho domu! A jak ráda bych nyní přiznala se ke všem svým nespravedlivým soudům vůči němu a vyžádala si jeho odpuštění! Má můj život ustavičně tak pokračovat? Musím ustavičně bloudit, být nevědomá, slepá? Jak mne mrzí ono pyšné opravování mého zvěčnělého bratra; ona krajní neznalost jeho skrytého života!

Vidím nyní, že je to dobře pro matku, že se nepřistěhovala k nám hned po mé svatbě. Nebyla bych měla strpení s jejími malými zvláštnostmi, aniž bych ji byla oblažila s polovici tak, jako mohu nyní. Děkuji Bohu, že

moje rozmanité zklamání a nepohodlí, mé slabé zdraví, má chudoba, mé pokoření způsobilo mi poněkud dobře a přitáhlo mne tisíckrát k Němu, protože bych byla nemohla jít kupředu bez Jeho pomoci. Avšak nejsem spokojena se svým stavem před Jeho tváří. Jsem přesvědčena, že se něčeho nedostává, ačkoliv nevím, co to je.

V květnu.

Helena přistěhuje se sem a bude žít s Martou. Jak jsem šťastna, jak okouzlena! Starému panu Underhillovi vede se dobře; navštívila jsem ho dnes. Nedovede hovořit o ničem jiném, než o své nemoci, a o Martině podivuhodném umění v ošetřování jeho, prohlašuje, že děkuje svůj život jí. Byla jsem poněkud dotčena takovou řečí, protože Arnošt mu věnoval velikou péči a nepochybně měl svůj podíl na vyléčení. Upravili jsme světlici po starém otci za dětský pokoj. Posud bylo všem dětem spáti v naší ložnici, což nebylo dobře ani pro ně ani pro nás. Byla jsem pořád v strachu, že budou budit Arnošta, budou-li churavy nebo neklidny. Postarala jsem se o znamenitou chůvu, která je tak svěží a kvetoucí jako květina, jejíž jméno nosí. Děti již přilnuly k ní, a já cítím, že nejhorší časy mého života jsou nyní překonány.

Červen.

Malý Arnošt byl zachvácen nemocí právě onoho dne, kdy jsem to napsala. Záchvat byl hrozně náhlý a krutý. Je ještě velmi, velmi nemocen. Nezapomněla jsem, že jsem řekla jednou, že bych vydala své dítky Bohu,

kdyby za ně požádal. A chci také. Avšak, ó, ta smrtelná úzkost nejistoty! Ta hlodá mou duši a stravuje ji. Můj malý Arnošt! Můj prvorozený syn! Má chloubka, má radost, má naděje! A já jsem si myslila, že nejhorší časy mého života jsou pryč!

Srpen.

Přišli jsme na venkov s těmi, které nám Pán Bůh zanechal – se svými dvěma mladšími dětmi. Ano, okusila jsem z hořkého kalichu oloupení a vypila ho až i s kvasnicemi. Dala jsem svého miláčka Bohu, dala jsem ho, dala jsem ho! Avšak ach, s jakým utrpením dívala jsem se na ty buclaté, důlkovaté údy, kterak chřadnou a hynou, kterak šťastný úsměv mizí navždy z těch krásných lící. Jak hroznou věcí je být matkou! Avšak dala jsem své dítě Bohu. Nechtěla bych ho volat nazpět, i kdybych mohla. Jsem vděčna Bohu, že mne uznal za hodnou věnovat mu tak drahocenný dar.

Nemohu ani jediné slzy vyronit; je mi vyhledávati útěchy v psaní, sice bych pozbyla smyslů. Můj znamenitý, krásný chlapeček! Můj prvorozený syn! A k tomu myšlenka, že má útloučká Una ještě žije; a ta smrt učinila si právo na takové zářící, veselé stvořeníčko, jež bylo svitem slunečním v našem domě! Avšak ať nezapomenu na milosrdenství mně prokázaná. Ať nezapomenu, že mám znamenitého muže a dvě milované děti, a že má laskavá, soucitná matka mi ještě zbývá. Ať nezapomenu, jak veliký zástup přátel shromáždil se kolem nás v našem zármutku. Nad to pak, nechť si připomínám Boží dobrotivost a něžné milosrdenství. On nevydal nás v

hořkosti soužení, jež vzpírá se útěše a pohrdá jí. Věříme v Něho, milujeme Jej, ctíme Jej, jako jsme nečinili nikdy před tím.

Můj drahý Arnošt pocítil tento zármutek v hloubi svého srdce. Avšak ani na okamžik nepochyboval o dobrotivosti a lásce našeho Otce, že vzal od nás dítě, jež slibovalo být naší největší pozemskou radostí. Náš souhlas s vůlí Boží spojil nás velmi úzce; společně nesli jsme jho ve svém mládí, společně se modlíme a zpíváme chvály zcela uprostřed svých slz. „Oněměl jsem a neotevřel úst svých, protože jsi Ty učinil to.“

Září.

Stará bolest a kašel vrátily se s prvými chladnými nocemi tohoto měsíce. Snad odeberu se za svým miláčkem – nevím. Jsem opravdu velmi slabá. Svolit k utrpení neruší utrpení. Takové dítě nemohlo odejít odsud, aniž by zanechalo bolestné stopy v srdci, jež ho milovalo. Tento svět se zcela změnil přede mnou, a já chodím v něm jako ve snu. A drahý Arnošt se změnil také. Mluví málo, a je samá laskavost a dobrota ke mně, avšak mohu vidět, že je zde rána, která se nikdy nezahojí.

Jsem upoutána nyní ve svém pokoji, nemajíc ničeho na práci, jen přemýšlet, přemýšlet, přemýšlet. Nevěřím, že Bůh vzal nám naše dítě z pouhé nelibosti, avšak nemohu jinak než cítit, že nemuselo dojít k této příhodě, kdybych se byla tolik nebouřila a nevzpírala a potají nežrala nad tím, jak byla navštívena má domácnost, a nad naší znepokojující chudobou. Bůh vystřídal jednu kázeň za druhou; a jak neskonale hořčejší je tento kalich!

Dne 4. října.

Mému roztomilému chlapečkovi bylo by dnes šest let. Arnošt drží mne ještě uzavřenou, avšak tím více nutívá mne, abych přijala návštěvu přátel tu a tam. Lidé mluví prapodivné věci, chtějíce potěšovat. Nabývám přesvědčení, že něžné, upřímné stisknutí ruky je nade všechno, co kdo může učinit sklíčenému. Jeden praví, že se nesmím trápit, protože mé dítě je lépe na tom v nebi. Ano, je lépe na tom; vím to, cítím to, avšak nepostrádám ho proto méně. Jiný praví, že mohl vyrůst ve špatného muže a zlomit tak mé srdce. Snad mohl, ale já nemohu se odhodlat věřit něčemu podobnému. Jedna paní se mne tázala, zda-li tato příhoda není trestem za mé zbožňování mého synáčka! A jiná, nebyla-li jsem v chladném, světském stavu zasluhujíc proto tento ostrý vítr.

Avšak nenalézám žádné útěchy ani podpory v takovýchto poznámkách. Mou útěchou je dokonalá víra v dobrotivost a lásku mého Otce, moje jistota, že měl důvod k takovému skutku, kterému bych se podivovala a kořila, kdybych věděla, co to bylo. A uprostřed svého zármutku měla jsem a mám takovou rozkoš v Něm dosud mi neznámou, že často tento pokojík, v němž jsem jako uvězněná, zdá se mi být skutečnou bránou k nebi.

Květen.

Dlouhá to zima v mém pokoji, všechny možné druhy bolných prostředků, užívání a omezení. Nyní daří se mi dobře, vyjíždím na

procházku každý den. Marta pošle povoz, a matinka jede se mnou. Drahá matka! Jak je blízka dokonalosti! Neviděla jsem nikdy sladší tváře, a nikdy neslyšela sladších výrazů víry v Boha a lásky ke všem kolem, než u ní. Byla mi velikou posilou po všechny tyto těžké měsíce a přece měla účastenství na mém zármutku a učinila ho svým vlastním.

Mohu vidět, že utrpení Arnoštovo a jeho prodlužovaná úzkost o mne byla mu nebeským dobrodiním. Jsem si jista toho, že každá matka, jejíž nemocné dítě navštíví, bude se těšit jeho soucitu, jakého nebyl schopen, pokud naši vlastní maličci byli na živu a zdraví. Děkuji Bohu, že tak zvýšil užitečnost mého drahého manžela, a jak myslím i mou vlastní. Jakou něhu již cítím ku všem trpícím dětem! A jak to bude snadno mít trpělivost s nimi.

Keen, N. H., dne 12. července.

Je tomu již rok dnes, co vyhasl nejzářivější paprsek z našeho života, a náš chlapeček byl vzat od nás. Byla jsem pokoušena strávit výroční tento den v hořkých slzách a nářcích. Neboť, ach, tento zármutek nezhojil se časem! Cítím jej víc a více.

Avšak prosila jsem Boha, hned když jsem se probudila dnes ráno, aby mne chránil takovým způsobem Jej zneuctívat a hněvat. Mohu trpět, musím trpět, On myslí tak, On chce tomu tak; avšak nechť je to bez stýskání, bez chmurné kleslosti na mysli. Svět je plný zármutku; nejsem to jenom já sama, která okouší toho hořkého doušku, ani nemám já

samojediná práva ku truchlivému vzezření. Ó, kéž trpělivě nesu vše, ať to stojí, co stojí!

„Radostné a vděčně kladu sebe a vše, co jsem, nebo mám, k nohám Toho, který vykoupil mne svou drahou krví, jsouc odhodlána následovat Ho a nést kříž, který vkládá na mne.“ To je to poslední, co mohu činit, a činím to, protože mé srdce leží zlomeno a krvácejíc u Jeho nohou.

Moje drahá Una polepšila se poněkud na zdraví, avšak nejsem nikdy prosta úzkosti o ni. Je moje ovečka běloučká, má holubička, moje křehká květinka. Není možno popatřit do její čisté tváře bez pocitu míru a pokoje. Je stráží, která ochotně hlídá moje dveře, když jsem zabrána ve své modlitby; je mou malou těšitelkou, když jsem smutná, mou družkou a přítelkyní ustavičně. Hovořím jí o Kristu a vždycky jsem hovořila tak, jak právě já smýšlím o NĚm, a jako bych očekávala jejího účastenství ve své lásce k NĚmu. Zrovna tak tomu bylo s miláčkem mým Arnoštem. Žádala-li jsem trochu sebezapření, řekla jsem přívětivě: „Je to těžké, avšak činit to pro nejlepšího Přítele, oslazuje to,“ a jejich hbitost bylo rozkošno pozorovat. Arnošt vkládal celou svou duši ve vše, cokoli dělal; a někdy když byl zabrán do své hry, byl by váhal poněkud, bylo-li mu nařizováno dělat něco jiného, na př. jít něco ode mne vyřídit nebo podobné. Avšak řekla-li jsem: „Učiníš-li to z lásky a rád, miláčku můj, činíš to pro Pána Ježíše, a On bude se usmívat na tebe,“ podrobil se hned bezpodmínečně.

Není pak to pravá, přirozená cesta vedoucí k spojení každého malého, všedního skutku dětského života s onou Božskou láskou a Božským životem, jenž dodává významu všem věcem?

Domnívám se však při této prázdné chloubě, že jsem vždy vychovávala své dívky takto? Ach, činila jsem tak jen někdy; neboť ačkoliv má theorie byla zdravá, moje nálada mysli byla však často nezdravá. Byla jsem často a často netrpělivá s mým drahým hošíčkem; často přízvuk mé řeči byl světský; byla jsem často plna čilého zájmu na samých vedlejších věcech a zapomínala jsem, že jsem nežila a že moje dívky nežily jen pro přítomnou chvíli.

Zdá se nyní, že majíc dítko v nebi, jsem poutána k tomuto neviditelnému světu takovou páskou, že nemohu nikdy již být zaujata zcela takovými věcmi.

Představuji si, že můj ohnivý, čilý chlapeček má ve svém novém domové právě taková některá zaměstnání, jaká měl zde. Vidím ho, kterak miluje Toho, jenž bral dívky na své lokty a žehnal jim, se vší svou vroucností, jaké byla jeho povaha schopna, a že je snad zaměstnán jako jeden z těch poslův, které Bůh posílá jako své služebníky. Neboť nemohu si pomyslit o jeho hbitých nožkách a o těch čilých ručkách, že jsou v naprostém klidu. Ó, miláčku můj, kéž bych se mohla podívat na tebe na okamžik, na jediný okamžik a zachytit jediný z tvých zářících úsměvů: zrovna jen jediný!

Dne 4. srpna.

Jak jsou plny žalmy Davidovy křiku trpitelova! Jistě bylo mu prodělat všecky druhy tělesných i duševních muk. Podává nanejvýš živé obrázky hubícího, zemdlívajícího postupu nemoci. Na př. jaký vidíme rozdíl v líčení, jež máme o něm, když „byl on ryšavý, krásných očí a libého vzezření,“ a v

onom, jež maluje nám sám o sobě za několik let, když praví: „Mohl bych sčísti všecky kosti své, oni pak hledí na mne a dívají se mi; dnové moji jsou jako stín nachýlený, a já jako tráva uvadl jsem. Ustávám v úpění svém, ložce své každé noci svlažuji, slzami postel svou smáčím. Neboť jest naplněna trápeními duše má, a život můj až k hrobu se přiblížil.“

A potom jaký nářek úzkosti jsou slova:

„Ztrápený jsem, jak hned maje umřítí od násilí; snáším hrůzy tvé a děším se. Hněv tvůj přísný na mne se obořil a hrůzy tvé kruté sevřely mne. Obkličuji mne jako voda, na každý den obstupují mne hromadně. Vzdálil jsi ode mne přítele a tovaryše, a známým jsem ve tmě.“

Však přes to vše jaká to vděčnosti plná radost v Bohu, jaký to výraz živé víry a oddanosti. Po celou dobu mé dlouhé nemoci a uzavření v mém pokoji stala se mi bible docela novou knihou. Vidím pak, že jednal Bůh ustavičně se svými dětmi, jako jedná s nimi nyní, a že mne nepotkalo nic nového. Všecky ony těžké dny plné slabosti, ony noci plné nepokoje, měly své význačné poslání k mé duši. A snad nedostalo se mi žádného naučení tak zdravého, jako byla tato nečinnost a neužitečnost v době, kdy mladý věk a přirozená horlivost ustavičně křičela po volnosti a práci.

Dne 15. srpna.

Vytáhla jsem ledabyle své malířské náčiní dnešního jitra a počala načrtávat krásný pohled ze svého okna. Z počátku nemohla jsem nadchnout se touto prací. Zdálo se, jakoby má ruka byla ochromena a ztratila svou svižnost, protože pustila ze své hrsti malého Arnošta a

nechala ho odejít. Avšak modlila jsem se při práci, abych nemohla podrobit se náchylnosti a pohrdnout a odvrhnout dar, kterým mne Bůh obdařil. Matka byla tím oblažena a pravila, že ji to velmi potěšuje, že vidí mne dělat to ještě jednou. Ach, byla jsem velmi sobecká a byla jsem přespříliš zaujata svým zármutkem, svou nemocí a svými vlastními titěrnými zápasy.

Dne 19. srpna.

Setkala jsem se dnes se svou starou přítelkyní Marií Kellyovou, která je provdána, jak se zdá, a usazena v této pěkné osadě.

Kladla tolik otázek o mém malém Arnoštovi, že jsem byla nucena vypovědět jí celou historii o jeho skvostném životě, o jeho nemoci i smrti. Namáhala jsem se učinit tak klidně a bez nějakých velikých nároků na její soucit. Mojí odměnou za to úsilí, jež jsem vložila na se, byla náhlá otázka: „Nestala ses trochu stoickou?“

Pocítila jsem, kterak rozpálená krev proudí mými žilami, jak již tomu nebylo dávno tak. Má pýcha byla raněna do živého, a tato krutá, nespravedlivá slova ještě jitří se v mém srdci. To není tak, jak by mělo být. Modlím se ustavičně, aby moje pýcha byla snížena, a potom, když je dotčena, chvěji se bolem, který ta rána způsobuje, a hněvám se na toho, kdo je příčinou. Tak je tomu rovněž se dvěma nebo třemi nemilými věcmi, jež mi Marta řekla. Nemohu si pomoci, abych se k nim stále nevracela a necítila se dotčena jejich nespravedlností, i když podnikám nejodvážnější zápasy vymanit se z nich a zapomenout na ně. Je dobrodiním pro naše spolulidi, že

Bůh odpouští a omlouvá je, když my opomíjíme činit tak. Dovedu si snadno představit, že ubohá Marie Kellyová je tuto chvíli dražší v Jeho očích, než jsem já, která byla jsem podrážděna slovem maně proneseným. Mohu pak vidět nyní, čemu se divím, že jsem neviděla tehdy, že Bůh jednal se mnou velice laskavě a moudře, když dopustil, aby Marta přehlížela moje dobré vlastnosti, o nichž se domnívám, že nějaké mám, jako je má každý jiný, a vyjmenovala všechny moje špatné, protože takovým způsobem byla vedena sekera na kořeny sebelásky. A je zřejmé, že sebeláska nemůže zhynout bez hrůzného boje.

Dne 26. května 1846.

Jak je tomu dávno, co jsem psala naposled do svého deníku! Měli jsme zimu plnou starostí, zmatků a nemoci. U matinky začalo to takovým prudkým záchvatem zánětlivého rheumatismu, že jsem ani neodvážila se předpokládat, že to přežije. Utrpení její bylo hrozné, a mohla bych skoro říci, že taková byla i její trpělivost, neboť myslila jsem si často, že by bylo méně trapno slyšet její sten a nářek, než být svědkem takové hrdinné statečnosti a takové sladké povolnosti pod rukou Boží. Doufám, že nezapomenu nikdy cvičení, jemuž jsem se naučila při její nemoci. Arnošt říká, že nikdy nepřestane se těšit, že bydlí u nás a že může bdít nad jejím zdravím. Choval se k ní skutečně jako vlastní syn, a to bylo velikou útěchou uprostřed všeho toho utrpení jejího. Dříve než mohla ona opustit svůj pokoj, byla sklácena ubohá, malá Una jednou ze svých nemocí, a je ještě velmi slabá. Jediný způsob, kterým mohla být

zabavena, bylo předčítání, a udělala jsem málo co jiného za tyto dva měsíce, než že nosila jsem jí na rukou zpívajíc jí písničky a žalmy, vypravujíc povídky a předčítajíc jí z několika málo knih, jež jsem mohla vyhledat, že jsou nerozčilující, prosté, přece však zajímavé. Můj skvostný miláček! Snáší jho ve svém mládí bez svaštění svého čílka, avšak je to zemdlívající vidět jí tak trpět. Jak mnohem klidněji by dovedla snášet všecky své tělesné slabosti než já sama! Domnívám se, že těm, kteří hledí na nás z daleka, zdáme se být velmi nešťastnou rodinou, protože sotva stěží vyvázneme z jednoho soužení, jiné nastává. Avšak vidím víc a více, že štěstí nezávisí na zdraví ani na jiném zevním prospěchu. Žijeme v míru jeden s druhým a v míru s Bohem. Jeho jednání s námi neplete nás, ani v rozpaky neuvádí, ačkoliv se nedomyšlíme, že mu rozumíme. Naproti tomu Marta s naprosto dokonalým zdravím, majíc muže, který je jí zcela oddán, oblažena jsouc vším, cokoli si přeje, přece zdá se vždy ještě plna starosti a neuspokojena. Její služby ztěžují jí velmi její život; postrádá prostých domácích prací, na které byla zvyklá; její svědomí pak naráží na maličkosti a přehlíží věci větší. Je velmi zajímavé, myslím si, studovat rozličné domácnosti právě tak jako rozličné povahy, jež je tvoří.

Amálčiny děvušky jsou klidné, dobré dítky, jimž jejich otec píše, což pan Underhill a Marta prohlašují za „krásné“ listy, v nichž vždycky podpisuje se jako jejich „srdcem zlomený avšak oddaný otec“. „Oddanost“ dle mého mínění obsahuje zasvěcení se, a nemohu se spřátelit s použitím tohoto slova v tomto případě za podobného života, jaký on vede, protože všecka péče o jeho dítky je uvalena na jiné. Avšak

někteří lidé několika takovými frázemi klamou nejen sebe, ale i své přátele a platí za lidi veliké citlivosti.

Ježto jsem byla upoutána v domě skoro celou zimu, byla jsem odkázána čerpat svou duchovní podporu z knih; a když se matinka ponenáhla pozdravovala, potěšovala se z Leightona se mnou, jak jsem věděla, že to dovede. Dr. Cabot přichází k nám velmi často; avšak neshledávám nyní, že je možno přijímat naučení od něho tak, jako jsem to činívala dříve. Vidím, že život křesťanů je roztríděn dle jednotlivců, jako je i přirozená povaha – a že já nemohu být zrovna taková jako dr. Cabot, nebo zrovna taková jako paní Campellová, nebo zrovna taková jako moje matka, ačkoliv tito všichni tři slouží mi k povzbuzení a naplňují mne odvahou. Ale vidím také, že veliký důvod podobnosti při učednících Kristových byl vždycky týž. Svědectví o tom podávají všechny dobré knihy, kázání, písně a paměti, jež jsem četla – že cesty Boží jsou neskonale dokonalé; že máme milovat Jež proto, co On je, a tudíž stejně, když uvádí nás v zármutek, jako když nám žehná; že není v ničem žádného skutečného štěstí než v plnění a snášení Jeho vůle a že tento život je jen podstoupení zkoušky skrze níž spějeme ke skutečnému životu nadzemskému.

Vydává Reformace.cz

Hošťálkova 1C, Praha 6, 169 00

ISSN 2336-8349